

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

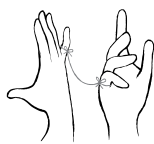
คืน ดอกไม้ ใน มือ รัก

5

เผิงโหลเค่อ 蓬莱客 เขียน
พริกหอม แปล
พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แฉ่่มใสขอสั่งมอบความรัก
แล่ะแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

ในที่สุดเรื่องราวการเมือง สงคราม และความรักสุดเข้มข้นอย่าง 'ธรรมาสันต์ บุษบันจันทร์' ก็ดำเนินมาถึงเล่มห้าซึ่งเป็นเล่มจบกันแล้วนะคะ ตอนเล่มสี่มีสงครามครั้งใหญ่เกิดขึ้น ทว่าทั้งเมืองเจียนคังและแผ่นดินของต้าอวีต้องร่นวายุจากทั้งพวกรบของสวี่มี อีกทั้งคนของนิยายเทียนซือ กลายเป็นฝันร้ายของผู้คนทั้งแผ่นดิน กว่าหกล้มู่จะปราบปรามได้ก็เสียเรี่ยวแรงไปไม่น้อยเลย

ถึงอย่างนั้นก็เชื่อว่าไม่มีใครรับเคราะห์ องค์หญิงใหญ่ชิงเหอ มารดาแท้ๆ ของเกาลั่วเสินคือคนหนึ่งที่ได้รับผลกระทบ ถูกผู้ไม่หวังดีเล่นงานเป็นตายไม่อาจรู้ ซึ่งนั่นทำให้เกาเจียวที่แต่โรมามองบ้านเมืองมาเป็นอันดับหนึ่งถึงกับหันหลังจากไปเพื่อตามหาภรรยาผู้สาบสูญ

คู่บิดมารดาที่ว่าเข้มข้นแล้ว ทางคู่หลักอย่างบุตรสาวบุตรเขยก็ไม่ได้ยิ่งหย่อนกว่ากัน เมื่อบิดาจากไปในราชสำนักก็ขาดเสาหลักผู้ค้ำจุน ขุนนางที่กระหายในอำนาจเข้ามา ไทเฮาหูเบาหวาดระแวงขุนศึกที่นับวันเป็นที่รักของชาวบ้าน ยังมีคำทำนายที่เกือหนุนอำนาจหล่มยิ่งทำให้ไม่อาจอยู่เฉยหวังจับเกาลั่วเสินมาแล้วบังคับให้หล่มหยุดการศึกษาเสีย

การศึกษาที่ยังไม่มีแว้วว่าจะสิ้นสุด เมื่อมารวมกับการศึกภายในเจียนคังที่กำลังส่อเค้าลาง ท้ายที่สุดหล่มกับเกาลั่วเสินจะฟันฝ่าศึกครั้งนี้ไปอย่างไร ความรักของพวกเขาจะดำเนินไปทางไหนเมื่อต้องอยู่ไกลกัน ไปร่วมติดตามบทสรุปกันได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

นางค่อยๆ จับมือที่มีรอยตะปูอยู่บนฝ่ามือของเขาขึ้นมาทิ่มฝปาก
ของนาง จมพิตเบาๆ ไปบนรอยแผลเป็น จากนั้นก็นำฝ่ามือมาแนบกับใบหน้า
ด้านหนึ่งของตน

"กลางจวิน ข้าไม่กลัว ตายก็ไม่กลัว เมื่อก่อนข้าแต่งให้กับลูก้าซยง
เขาโชดไม่ดีตายแต่ยังหนุ่ม ข้ายินดีรักษาพรหมจรรย์เพื่อเขาไปชั่วชีวิต
แต่มาบัดนี้ถ้าท่านก็จากไป ข้าจะไม่รักษาพรหมจรรย์เพื่อท่าน แต่ข้าจะ
ติดตามท่านไป ช่วงก่อนตอนท่านไปโจมตีด่านคังหลง ข้าก็ตัดสินใจไปแล้ว...
หลี่มู่อยู่ ข้าคือภรรยาของเขา ถ้าหลี่มู่ไม่อยู่แล้ว ข้าก็จะติดตามเขาไป ร่วมเป็น
ร่วมตาย..."

นางพูดแล้วก็โถมตัวเข้าไปในอ้อมกอดของเขา กอดคอเขาไว้นแน่น
ไม่ยอมคลายมืออีก

แนะนำตัวละคร

* เกาล้วเลน

บุตรสาวสกุลเกา เป็นคุณหนูตระกูลสูงศักดิ์ เชี่ยวชาญเรื่องพิณและเซียว แต่งงานกับหลี่มู่

* หลี่มู่

ข้าหลวงเขตอี้เจิง ขุนนางหนุ่มผู้เปี่ยมความสามารถ ที่มาจากตระกูลต่ำต้อย มีความสามารถด้านการรบ เป็นสามีของเกาล้วเลน

* เกาเฉียว

บิดาของเกาล้วเลน เป็นขุนนางใหญ่ เสาหลักของราชวงศ์ใต้ ซื่อสัตย์ภักดีต่อราชสำนักด้วยชีวิต เป็นที่นับถือของขุนนางทั้งหลาย

* เซียวหย่งจยา

องค์หญิงใหญ่แห่งราชวงศ์ใต้ ภรรยาของเกาเฉียว มารดาของเกาล้วเลน หลังปรับความเข้าใจกับสามี ก็อ่อนโยนมากขึ้น

* เกาหวน

คุณชายหกลสกุลเกา อยากรแสดงฝีมือในสนามรบ ชื่นชมนับถือพี่เขยอย่างหลี่มู่ เป็นคนกล้าลุย ไม่กลัวตาย

* มู่หรงถี้

ทูตพิเศษแคว้นเยียน ชาวเซียนเปย เป็นชายหนุ่มรูปงาม มาเจี้ยนคังด้วยแผนการบางอย่าง

* เกายงหรง

ญาติผู้พี่หญิงของเกาล้วเลน เป็นไทเฮาของราชวงศ์ใต้ มีความสามารถในการจัดการงานราชกิจ

คำเรียกต่างๆ ในเรื่อง

คำเรียก

ความหมาย

* อาเหี้ยย

บิดา

* อาเหียง/อาหมู่

มารดา

* ต้าซยง

พี่ใหญ่

* อาซยง

พี่ชาย

* อาเจีย

พี่สาว

* อาเม่ย

น้องสาว

* อาตี้

น้องชาย

* อาเส้า

พี่สะใภ้

* อาจยา

แม่สามี

* หลางจวิน

คำที่ภรรยาใช้เรียกสามี
และใช้เรียกชายหนุ่มทั่วไป
ในเชิงยกย่อง

135

มู๋หรงถึสวมชุดขาวทั้งร่าง เส้นผมปล่อยยาวสยาย เดินผ่านซากศพ
ที่นอนเกลื่อนกลาดเรียงรายอยู่เต็มลานมาถึงนอกประตู เฝิญูหน้ากับภูเหอซื่อ
และบรรดาศัตรูตระกูลสูงศักดิ์ของเซียนเปย รวมถึงทหารที่อยู่เบื้องหลังพวกเขา
ซึ่งคุกเข่ารอต้อนรับอยู่ คำแรกที่เปิดปากพูดออกมาก็คือให้สังหารจางจี
เขาขึ้นไปบนหอสูงบนกำแพงเมืองที่สูงตระหง่านของเมืองเกาเหลียง
เจียบๆ

สี่สัณยามราตรีกาลดูหมึกที่กดทับลงมาเหนือศิระชะ

เปลวเพลิงจากเหล่าทหารที่กำลังปล้นสะดมเป็นผู้ก่อขึ้นลุกไหม้
ไปทั่วเมือง มองจากที่ไกลจะเห็นในเมืองเต็มไปด้วยแสงไฟเป็นหย่อมๆ

ทันใดนั้นก็ม็เสียงกรีดร้องทำให้ช่วยของสตรีตั้งขึ้นอย่างเร็วกำสรด
คละเคล้าไปด้วยเสียงหัวเราะอย่างบ้าคลั่งของทหารดังมาจากด้านล่าง
ประตูเมืองที่อยู่ห่างออกไปไม่กี่ไกล

มู่หรงถึมองจากที่สูงลงมาอยู่ครู่หนึ่งพลันสั่งให้มู่หรงเจ้อที่ตามอยู่ข้างหลังไปหีบคันธนูห้าหิน* มาคืนหนึ่ง ท่ามกลางความมืดเขาใช้มือซ้ายที่เคลื่อนไหวได้ไม่คล่องแคล่วข้างนั้นของตนนำสายธนูอย่างเหนียวแรงค่อยๆ เล็งไปยังเงาร่างตะคุ่มๆ ของทหารที่กำลังก่อกรรมทำชั่วอยู่ด้านล่างกำแพงเมืองแล้วยิงธนูออกไป

ลูกธนูไม่ได้ยิงเข้ากลางแผ่นหลังพอดี เจออออกไปหลายชุ่น แต่ทหารนายนั้นยังคงล้มคว่ำลงไปกับพื้น

หญิงผู้นั้นได้รับความช่วยเหลือโดยไม่ได้คิดฝัน นางตะเกียกตะกายขึ้นจากพื้น แหงนหน้ามองขึ้นมาข้างบน นอกจากกำแพงเมืองที่ดำทะมึนแล้วก็มองไม่เห็นอะไรอีก นางงงวยอยู่ครู่หนึ่งแล้วเดินหนีไซ้ซัดไซ้เซไปตามกำแพง

มู่หรงถึลดแขนที่สั่นน้อยๆ เพราะการออกแรงข้างนั้นของตนลงช้าๆ

มู่หรงเจ้อล้งเลอยู่ชั่วขณะ "อาซยง จะมีคำสั่งให้ทหารหยุดปล้นเมืองหรือไม่"

"ยังมีเวลาอีกสองชั่วยามก่อนรุ่งสาง" มู่หรงถึกล่าวเสียงราบเรียบ สิ้นหน้าเฉยเมย

มู่หรงเจ้อฟังเสียงกริตรี้องร่ำให้มากมายที่คล้ายมาจากเหล่าสตรีดังแว่วจากที่ไกลแล้วนั่งเงียบลง

แต่ไม่นานเสียงทั้งหมดก็ถูกสายลมยามราตรีที่ดังฮูๆ อยู่ข้างหูกลบไป

มู่หรงถึขึ้นไปบนยอดหอสูงเพียงลำพัง

ลมที่มาจากทุ่งราบทางเหนือพัดโหมขึ้นมาบนยอดกำแพง พัดเส้นผม

* ธนูห้าหิน หมายถึงความแข็งแรงของสายธนูต้องใช้หินห้าก้อนถ่วงจึงจะนำได้สุดสาย จำนวนโดยใช้วิธียัดคันธนูไว้ที่ผนังแล้วแขวนหินไว้กับสายธนู เมื่อดึงคันธนูจนสุด น้ำหนักของหินที่ถ่วงอยู่มีจำนวนก็ก้อนน้ำหนักของหินแตกต่างกันไปตามราชวงศ์ มีตั้งแต่ 30 กิโลกรัมถึง 60 กิโลกรัม

ยาวสยายกับชายแขนเสื้อของเขาปลิวพะเอิบ เขายืนอยู่บนนั้น เงาร่างคล้ายเงาเงินเงาจะลึ้มลิ้มแหล่ ใบหน้ากลับไร้อารมณ์ความรู้สึก ดวงตาทั้งสองมองทะลุผ่านสายลมเต็มเมือง ทะลุผ่านแสงไฟที่ได้ฝ่าเท้า เบิ่งมองไปยังทิศที่ตั้งของเมืองลั่วหยาง

ฮ่องเต๋ชย๋าทายแล้ว ลั่วหยางยามนี้เหลือเพียงเชื้อพระวงศ์ชย๋าเฝ้ารักษาอยู่

มู่หรงถึรู้ อีกไม่นานเมืองที่ยิ่งทะนงเคยเหยียบย่ำตนดูจดินเลนไม่ใช่เพียงครั้งเดียวแห่งนั้นจะต้องหมอบคลานอยู่ใต้ฝ่าเท้าตน ร่างพลันสั่นสะท้านขึ้นมา

เขาเคยสาบานมานับครั้งไม่ถ้วน วันหนึ่งถ้าเขาตีเมืองลั่วหยางได้ เรื่องแรกที่เขาจะทำก็คือสังหารคนทั้งเมือง

มีเพียงโลหิตสดและเปลวเพลิงที่ร้อนแรงจึงจะชะล้างความอัปยศอดสู และการเยาะเย้ยถากถางที่เขาเคยได้รับจากที่แห่งนั้นออกไปได้ ทำให้เขาสาสมใจจากการแก้แค้นได้

แต่เวลานี้เขากลับรู้ว่าการเข่นฆ่ากวาดล้างลั่วหยางไม่อาจนำมาซึ่งความสาสมใจที่เขาต้องการได้

เขามองท้องฟ้ายามราตรีผืนนั้น สายตาค่อยๆ เคลื่อนไปทางทิศใต้ที่อยู่ไกลโพ้นยิ่งกว่า มองอยู่นานมาก

เขานึกถึงคำคืนในอดีตคืนนั้นขึ้นมา

เป็นกลางดึกที่สายลมยามราตรีพัดโชย ในป่าที่เปลวเปลี่ยว เขาถูกสตรีผู้หนึ่งใช้ก้อนหินทุบล้มอยู่กับพื้น หมดสติไป

นางเป็นสตรีที่งดงามที่สุดและสูงศักดิ์ที่สุดของราชวงศ์ได้

ในชีวิตนี้เขาไม่เคยอยู่ใกล้กับความตายถึงเพียงนั้นมาก่อน

ถ้าในตอนนั้นนางยกก้อนหินทุบลงมาที่ศีรษะเขาอีกครั้ง อีกแค่ครั้งเดียวเขาอาจกลายเป็นกองกระดูกขาวโพลนในทุ่งกว้างที่ถูกสัตว์ป่าคาบไปทิ้งเกลื่อนกลาดนานแล้ว คงไม่มีเขาผู้ที่ยืนอยู่บนหอสูงของกำแพงเมืองในคืนวันนี้แล้ว

แต่ชีวิตคนก็ลี้ลับอัศจรรย์เช่นนี้

ตอนนั้นเพราะความใจอ่อนเพียงชั่ววูบของนาง คนที่ชื่อมู่หรงถึงผู้ที่ไม่เพียงมีชีวิตรอดมาได้ อยู่มาถึงวันนี้ ทั้งยังอยู่ใกล้จากสิ่งที่เขาต้องการขึ้นอีกก้าวหนึ่งแล้ว

ตลอดเวลาที่ผ่านมาในก้นบึ้งหัวใจของเขา เขาเห็นช่วงเวลาที่ได้อยู่ร่วมกับนางในช่วงนั้น รวมทั้งเหตุการณ์ในคืนนั้นเป็นนิมิตหมายอย่างหนึ่ง ประหนึ่งคำพยากรณ์ที่เป็นมงคล

อะไรคือธรรมะ...อะไรคืออธรรม เขาหาได้ใส่ใจ

เขายังไม่เชื่อสิ่งที่เรียกว่า 'อธรรมไม่อาจชนะธรรมะ'

เขาเพียงรู้ธรรมะสูงหนึ่งชื่อ อธรรมสูงหนึ่งจิ้ง*

เขารู้ถึงความทะเยอทะยานของชาวฮั่นแห่งราชวงศ์ได้ผู้ั้น

ความจริงแล้วนั่นก็เป็นความทะเยอทะยานในวันนี้ของเขามู่หรงถึงเช่นกัน

ในค่ำคืนนี้และชั่วขณะนี้ เขายืนอยู่บนยอดหอสูงบนกำแพงเมือง คล้ายมองเห็นม้วนแผนที่ของใต้หล้ากำลังคลี่ออกได้ฝ่าเท้าของเขาซ้ำๆ

มีคนบอกใต้หล้าก็เหมือนกระดานหมาก ผู้คนที่อยู่ในนั้นมักตกอยู่ในความวุ่นวายโกลาหล ไม่เป็นตัวของตัวเอง

เขามู่หรงถึงกลับไม่ต้องการเป็นคนในกระดานหมาก

* 'ธรรมะสูงหนึ่งชื่อ อธรรมสูงหนึ่งจิ้ง' หมายถึงยิ่งทำดีขึ้นเท่าไร อุปสรรคขัดขวางก็ยิ่งมากขึ้นตามไปด้วย ทุกครั้งที่ผานตบะสูงขึ้นหนึ่งขั้น อุปสรรคที่มาขัดขวางก็จะสูงตามไปอีกหนึ่งจิ้ง เป็นคำเตือนผู้นำเพียงเพียรให้ระมัดระวังลึกลับภายนอก เพราะธรรมะยากแก่การบำเพ็ญเพียร แต่อธรรมเพิ่มพูนง่าย

เขามีความอดทนอดกลั้นมากเพียงพอ...

สิ่งที่เขาจะทำคือกระโดดออกจากกระดานหมาก เป็นดวงตาที่คอยมองจิตใจคนดวงนั้น เป็นมือที่คอยควบคุมสถานการณ์ข้างนั้น

เขายกแขนข้างขวาขึ้นมาตามสัญญาณ ลูบไล้แขนข้างที่พิการ ซึ่งเมื่อครู่ใช้เรียวแรงทั้งหมดก็ยังคงไม่อาจนำคันทนูห่าหินได้สุดสาย เขาหลับตาลงช้าๆ ยืนนิ่งอยู่ครู่หนึ่ง จับพลัสนั้นก็เปล่งเสียงกู่ร้อง ตอบโต้กับสายลมยามราตรี

เสียงกู่ร้องสูงก้องกังวานและเหิมเกริมราวกับแทงทะลุเมฆกระแทกหินแตก ในเวลาเดียวกับแสงไฟที่ลุกโชนไปทั้งเมืองและเสียงกรีดร้องร่ำไห้ด้วยความเจ็บปวดทุกข์ทรมานที่ได้เท่าของเขาตั้งขึ้น ทะลุผ่านผืนท้องฟ้ายามราตรีทำให้คนตกใจตื่นจากความฝัน

เกาลั่วเดินพลันตกใจตื่นจากห้วงฝัน ก่อนพบว่ายังเป็นช่วงกลางดึก

ในห้องเจียบสงัดยิ่ง เจียบจนแม้แต่เสียงหัวใจเต้นของตนเองกับเสียงหายใจยามหลับของอาจวีกับสาวใช้ที่นอนเป็นเพื่อนตนอยู่ที่ห้องด้านนอกก็เหมือนได้ยินอย่างชัดเจน

นางเหงือเย็นไหลริน ร่วงทั้งร่างคล้ายเพิ่งออกมาจากดินแดนแห่งความฝันเมื่อครู่จริงๆ อย่างไอย่างนั้น นางสงบใจลง เลิกผ้าห่มออกสวมรองเท้า อาศัยแสงจันทร์หุ่บหู่ที่สาดส่องเข้ามาจากนอกหน้าต่างเดินมาถึงหน้าต่าง เ็นน้ำที่เย็นชืดไปแล้วถ้วยหนึ่ง ดื่มไปหลายอีก

เมื่อน้ำที่เย็นเฉียบไหลลงไปตามลำคอ นางก็รู้สึกสบายขึ้นบ้างในที่สุด ข้างหูแว่วยินเสียงกระแสน้ำยามราตรีดังมา

นางไม่รู้สึกง่วงอีก เช็ดๆ เหงื่อ คลุมเสื้อลวกๆ แล้วฉีกประตู

ออกไป เดินผ่านลานด้านหลังเรือนที่ตนพักอยู่ ภายใต้แสงสุกสกาวของจันทร์กระจ่างที่ลอยอยู่บนท้องฟ้าสูงเหนือเกาะไปสู่ดวงนั้น หลังเดินมา ระยะหนึ่งริมฝั่งแม่น้ำก็สะท้อนเข้ามาในม่านตา

ลมแม่น้ำที่ยังเจือความหนาวเย็นพัดมาปะทะใบหน้า นางนั่งอยู่ในศาลารับลมที่สร้างอยู่ริมแม่น้ำ มองน้ำในแม่น้ำที่โหมซัดสาดไปตามกระแสน้ำแล้วค่อยๆ เหม่อลอย

นี่เป็นกลางดึกของค่ำคืนหนึ่งในช่วงปลายฤดูใบไม้ผลิ รัชศกหลงหยวน ปีที่สาม

บิดาไปจากเมืองเจียนคัง พริบตาเดียวเวลาก็ล่วงผ่านไปสามปีแล้ว จนปานนี้ยังคงไม่ทราบวามารดาอยู่ที่ใด และไม่มีข่าวคราวของบิดา ส่งกลับมาเลย

ช่วงกลางวันวันนี้ ตอนเช้าวังหลวง นางก็ได้เจอกับทรงคังข้าหลวงแห่งปาตงอีก

ครั้งนี้เขานำของมรดกอย่างหนึ่งที่กล่าวกันว่าตกกลงมาจากท้องฟ้า เข้ามาเมืองเจียนคังอีกครั้ง

ไทเฮาดีใจมาก สั่งให้เหล่าขุนนางออกจากเมืองไปรับทรงคังและของมรดกที่เขานำมาพาเข้าวังหลวงอย่างยิ่งใหญ่ จัดงานเลี้ยงมงคลขึ้นในวัง ไม่เพียงให้ขุนนางทั้งฝ่ายทหารและพลเรือนเข้าร่วมงานเลี้ยงอย่างพร้อมหน้าเพื่อร่วมชมของมรดก หลังจากนั้นยังตั้งใจนำของมรดกไปจัดวางไว้ในอุทยานหลวงอย่างเป็นทางการ เรียกสตรีสูงศักดิ์ทุกคนในเมืองเจียนคังเข้าวังมาร่วมชื่นชมด้วยกัน

เกาลัวเดินในฐานะข้าชื่อหม่าฟูเหริน เป็นนายหญิงตราตั้ง* ขึ้นหนึ่ง

* นายหญิงตราตั้ง (มิ่งฟู) เป็นบรรดาศักดิ์ที่ฮ่องเต้พระราชทานแก่มารดาหรือภรรยาของขุนนางชั้นสูง

ของราชสำนัก ทุกการกระทำทุกการเคลื่อนไหวของนางล้วนมีผู้คนจับตาดูอยู่

ในสถานการณ์เช่นวันนี้นางย่อมต้องไปร่วมงาน

ของมงคัลเป็นหินประหลาดก้อนหนึ่งที่หล่นลงมาจากท้องฟ้า มีสีทองทั้งก้อน บนตัวหินเต็มไปด้วยรูตื้นๆ มีลักษณะที่พบเห็นได้น้อยมาก ที่ประหลาดที่สุดก็คือเมื่อเอารูบางส่วนเหล่านั้นมาเชื่อมต่อกันก็คล้ายคลึงคลาพองจะมองเห็นเป็นตัวอักษรจ้วน* โบราณอยู่ด้านบน อ่านว่า 'มู่เหอ** เจริญเติบโต บ้านเมืองมั่นคงเจริญรุ่งเรือง'

ทุกคนเห็นแล้วพากันคุกเข่ากราบกราน บอกนี่เป็นคำพยากรณ์มงคัล ที่สวรรค์ประทานลงมา เป็นนิมิตหมายว่าต้าอวี่จะมีฝนฟ้าตกต้องตามฤดูกาล บ้านเมืองจะกลับคืนสู่ความเจริญรุ่งเรือง ราชบัลลังก์สืบทอดกันยาวนาน เจริญก้าวหน้าชั่วกาลนาน ชุณนางใหญ่จำนวนไม่น้อยยังแต่งบทกวีให้กับของมงคัลขึ้นนี้โดยเฉพาะ ราชสำนักทั้งเบื้องล่างเบื้องบนในช่วงเวลานั้น ต่างลึงโลดด้วยความปลื้มปิติยินดี

แน่นอนว่าสถานการณ์ของราชสำนักต้าอวี่ในวันนี้ควรค่ากับหินมงคัล ที่ตกลงมาจากท้องฟ้าก้อนนี้ คู่ควรแก่การเฉลิมฉลอง

ต้าอวี่ที่เคยสถานการณ์อันแน่นหูดหิดจะล้มคว่ำ มาวันนี้ได้ค่อยๆ เติบโตออกจากสถานะที่ตกต่ำ ดีขึ้นมาในทุกด้าน

ในปีแรกที่หลี่มู่รับตำแหน่งต้าซือหม่า เขาได้กวาดล้างพรรคพวกที่เหลืออยู่ของเหยาตันผู้ว่าการเซตจิ้งหลิงที่ก่อนหน้านี้เคยติดตามสวี่มี ก่อกบฏ จนจิ้งหลิงสงบราบคาบ

จากนั้นปีถัดมา ตอนฤดูใบไม้ผลิ รัชศกหลงหยวนปีที่หนึ่ง ยึดคืนเจียงชยาที่เผิงเสียนพรรคพวกอีกคนของสวี่มียึดครองอยู่ ดินแดนตอนบน

* อักษรจ้วน คืออักษรจีนโบราณที่ใช้ในสมัยราชวงศ์ฉิน

** มู่เหอ เป็นต้นไม้โบราณของจีน ลำต้นสูงใหญ่

ของแม่น้ำฉางเจียงกลับคืนสู่ความสงบสุขโดยสมบูรณ์

ถึงช่วงฤดูใบไม้ร่วง รัชศกหลงหยวนปีที่หนึ่ง หลี่มู่ใช้เวลาเพียงสองเดือน ก็ปราบปรามฉางซาหวั่ง เชื่อพระวงศ์ผู้อ้างเหตุว่าไม่เห็นด้วยที่เขาเข้ากุมอำนาจบริหารราชการแผ่นดินในตำแหน่งต้าซือหม่า และก่อตั้งแคว้นแคว้น ขึ้นมาในต้าอวี่อย่างโจ่งแจ้งจนสงบราบคาบ สังหารฉางซาหวั่ง นับแต่นั้น เหล่าเชื้อพระวงศ์ก็สงบเงียบ เคารพบนอบต่อหลี่มู่ ไม่มีใครกล้าพุดจา แสดงความไม่พอใจอีกแม้แต่คำเดียว

ถึงช่วงฤดูใบไม้ผลิ รัชศกหลงหยวนปีที่สอง หลิวรู่ยู่ชาวชยงหนู ที่ก่อนหน้านี้ได้ยึดครองหนึ่งโจวก่อตั้งแคว้นฮั่นตั้งตนเป็นฮ่องเต้ ได้บุกเข้าโจมตีเขตลู่ที่พึ่งพาต้าอวี่อยู่ หลี่มู่ได้ฝึกทหารเรือแล้วเคลื่อนทัพ เข้าโจมตีอย่างฉับพลันในขณะที่ฝ่ายตรงข้ามไม่ทันตั้งตัว ล้มล้างแคว้นฮั่น สังหารหลิวรู่ยู่ฮ่องเต้ของแคว้นฮั่น

ในเวลาเดียวกันนั้นอำนาจของราชสำนักต้าอวี่ในดินแดนหลงซี ตลอดช่วงหลายปีมานี้ก็แผ่ขยายออกไปไม่หยุด

ฤดูใบไม้ร่วง รัชศกหลงหยวนปีที่สอง หลี่มู่ล้มล้างแคว้นซีเหลียง ที่คิดจะบุกโจมตีฉางอัน สังหารฮ่องเต้ซีเหลียง แคว้นน้อยใหญ่สิบกว่าแคว้น ในชื่อวี่* ต่างส่งทูตมาเข้าพบหลี่มู่ที่ฉางอัน ก่อนเดินทางจากเส้นทางลงใต้ที่เขาบุกเบิกขึ้นมาในปีนั้น ผ่านสถานที่ต่างๆ มาถึงเจี้ยนคัง เข้าสวามิภักดิ์ ต่อต้าอวี่

ในระยะเวลาสั้นๆ สามปี หลี่มู่ไม่เพียงรวมทุกเขตปกครองในเขตแดนของต้าอวี่ตั้งแต่ต้นน้ำแม่น้ำฉางเจียงจนถึงปลายน้ำออกสู่ทะเลให้เป็นปึกแผ่น รวมราชวงศ์ใต้ให้เป็นหนึ่งเดียวโดยสมบูรณ์ ยังรวบรวมดินแดนทางตะวันตก

* ชื่อวี่ เป็นคำเรียกดินแดนฝั่งตะวันตกของด่านอวี่เหมินและด่านหยางกวนของจีนในสมัยโบราณ

เริ่มจากซื้อวัวไปถึงด่านหนานกุ่ทางตะวันออก โดยมีฉางอันเป็นศูนย์กลางและ
แผ่ขยายอำนาจออกไปยังดินแดนตะวันตกเฉียงเหนือ ให้เข้ามารวมอยู่ใน
อาณาเขตของต้าอวี่ทั้งหมด

ไม่เพียงแค่นั้น เวลานี้แม้แต่ลุ่มแม่น้ำไหวก็กำลังจะเข้ามาอยู่ใน
การปกครองของต้าอวี่อีกครั้งแล้ว

ตอนนั้นหลังจากฮ่องเต้ชยาถู่มู่หรงถึสังหาร ไม่นานลั่วหยางก็แตก
มู่หรงถึขึ้นสืบทอดตำแหน่งฮ่องเต้แทนมู่หรงซีที่ตายกะทันหัน เป็นฮ่องเต้ของ
แคว้นเยียน ส่วนเชื้อพระวงศ์ของราชวงศ์ชยาที่ตั้งรักษาการณ์อยู่ลั่วหยาง
ได้นี้มนาที่หู่หนาน ยึดครองไหวจงและก่อตั้งแคว้นชยาขึ้นใหม่

ฤดูหนาวปีที่แล้ว เพื่อจะช่วงชิงเขตแดน ชาวเจียได้รุกรานต้าอวี่ หลี่มู่
ตัดสินใจจะยกทัพไปปราบปรามทางเหนือขึ้นเด็ดขาด

ก่อนหน้านี้ไม่นานมีข่าวส่งมา บอกหลี่มู่ยึดหู่หนานได้แล้ว จับเป็น
ฮ่องเต้ชาวเจีย เวลานี้อยู่ระหว่างทางกรีธาทัพกลับราชสำนัก

เนื่องจากชาวราชวงศ์ได้จงเกลียดจงชังการกระทำที่โหดร้ายทารุณ
ของชาวเจียในตอนนั้นเป็นอย่างมาก หลี่มู่จึงควบคุมตัวฮ่องเต้ชยา
กลับเมืองหลวง เตรียมการว่าเมื่อถึงเมืองหลวงแล้วค่อยทำการประหาร
ที่ใจกลางเมืองต่อหน้าธารกำนัลเพื่อระบายความแค้นของมวลชน

เวลานี้อำนาจและพลังกำลังของราชวงศ์ได้นับแต่อพยพลงได้มา
ยิ่งใหญ่น่าเกรงขามเป็นประวัติศาสตร์ มาบัดนี้ก็มีของมงคลตกจากฟากฟ้า
เป็นหลักฐานยืนยันเพิ่มขึ้น ขุนนางฝ่ายทหารและพลเรือนทั้งราชสำนัก
จะไม่ลิงโลดปลื้มปิติยินดี จะไม่สรรเสริญสดุดีได้อย่างไร

ตอนกลางวันวันนี้ หลังจากขึ้นชมหินประหลาดในวังเสร็จ เกาลั่วเสิน
ก็กล่าวอำลาเกายางหรง ขณะจะออกจากวังหรงดั่งกลับมาขอเข้าพบ บอก

ตนมาเจี้ยนคังในครั้งนี้ นอกจากมาถวายของมงคลแล้วยังได้จัดเตรียมของกำนัลมามอบให้ไท่เฮากับต้าซือหม่าฟูเหรินผู้สูงศักดิ์ที่สุดในราชวงศ์ได้ยามนี้โดยเฉพาะ หวังว่าพวกนางจะรับน้ำใจของเขาเอาไว้

ตอนนั้นเกาล์วเลนกล่าวปฏิเสธ เกียงหรงกลับบอกเขามอบของมงคล ถือว่ามีความชอบจึงสั่งคนเรียกเข้าพบ

แล้วก็เป็นเช่นนี้ เกาล์วเลนได้พบหรงคังที่มาจากปาตงผู้้นอีกครั้ง

ท่าทีของหรงคังดูเคารพนบนอบ ของกำนัลที่มอบให้เกาล์วเลนก็ล้ำค่ายิ่ง เป็นสื่อคลุมที่ประดับประดาด้วยอัญมณีล้ำค่าและทอดด้วยขนเขี้ยวขี้ของสุกณันบร้อยตัว กล่าวกันว่าหญิงปักผ้าหลายสิบคนใช้เวลาครึ่งปีถึงได้เย็บปักเสื้อชิ้นนี้เสร็จ มีเพียงชิ้นเดียวในใต้หล้า

เกาล์วเลนปฏิเสธอย่างนุ่มนวล โดยบอกว่าหรรษาเกินไปไม่กล้าสวมใส่ ตอนนั้นหรงคังใบหน้าเผยแวววอดหวัง แต่ไม่กล้าตั้งดัน เพียงเก็บของกำนัลกลับคืนไป รับคำแต่โดยดี

ไม่รู้เพราะเหตุใดเกาล์วเลนรู้สึกไม่ชอบขุนนางผู้ใหญ่ในท้องถิ่นที่มาจากปาตงผู้้นโดยสัญชาตญาณ ตอนนั้นก็ได้รั้งอยู่ต่อ นางหาข้ออ้างออกจากวังโดยเร็ว กลับมาที่เกาะไปลู่

หลายปีมานี้หลี่มู่ยกทัพไปปราบปรามเหนือได้ มีงานยุ่งรัดตัว ในหนึ่งปีแทบจะอยู่ข้างนอกเสียครึ่งปี

อาจยากอบาถึงพวกนางไปอยู่ที่อู่เจิงก่อนแล้ว นางต้องเฝ้าอยู่เจี้ยนคังคนเดียว ช่วงที่หลี่มู่ไม่อยู่ ในวันเวลาที่ต้องรอคอยอย่างยาวนาน นางมักจะมาพำนักรออยู่บนเกาะไปลู่ที่ตอนนั้นมารดาเคยพำนักรออยู่เป็นเวลายาวนาน

คืนวันนี้หลังจากนางกินยาแล้ว และค่อยๆ หลับไปก็ฝันถึงความฝันในครั้งก่อนอีกครั้ง

ในฝันนางตกอยู่ในสภาพถูกน้ำในแม่น้ำโอบล้อมอยู่รอบตัว
ดูเหมือนจะเป็นที่เกาะไปลู่ นางอยู่บนเกาะกลางแม่น้ำที่คุ้นเคยผืนนี้
สายน้ำที่ปิดฟ้าคลุมแผ่นดินไหลทะลักจากสี่ทิศแปรทิศทางเข้ามาที่นาง
ทะลักเข้าไปในปากจมูกและช่องหูของนาง

ที่แปลกก็คือ...ชั่วขณะนั้นในใจของตนเองที่อยู่ในความฝันที่นางฝันถึง
ไม่มีความหวาดกลัวแม้แต่น้อย

ที่นางสามารถรับรู้ได้ก็มีเพียงความเจ็บปวดเสียใจอย่างไร้ที่สิ้นสุด
และความเศร้าอาดูรอย่างลึกซึ้ง

นางถูกความฝันที่ปรากฏขึ้นมาอีกครั้งนี้ทำให้ตกใจตื่น กระทั่งถึงตอนนี้
ร่างทั้งร่างคล้ายยังคงถูกความรู้สึกในความฝันครอบงำอยู่ จิตใจไม่สงบ

นางพลันมีความรู้สึกอย่างหนึ่ง สถานที่ในความฝันดูเหมือนจะเป็นที่นี้
ท่ามกลางเสียงคลื่นที่สาดกระแทกเป็นระลอกและกระแสน้ำในฤดูใบไม้ผลิ
ที่โหมซัดสาดผืนนี้ เคยมีเรื่องบางอย่างเกิดขึ้นกับตน

นางหลับตาลงช้าๆ ย้อนนึกถึงภาพในความฝัน ขณะพยายามจะจับ
เศษเสี้ยวความทรงจำบางอย่างในความฝันที่คล้ายแวบผ่านมา จับพลันนั้น
ก็ได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้นมาจากทางด้านหลัง

นางลืมตาขึ้น เห็นอาจวีโนมือถือเสื้อคลุมกันลมตัวหนึ่งเดินเข้ามา
หานางอย่างรีบร้อน

อาจวีโนมาถึงด้านหลังนาง เอาเสื้อคลุมกันลมคลุมลงบนไหล่ของนาง
ทางหนึ่งช่วยผูกสายรัดที่คอเสื้อให้นาง ทางหนึ่งก็บ่นว่าเบาๆ "แม้จะเป็น
ปลายฤดูใบไม้ผลิแล้ว แต่ตอนกลางคืนก็ยังมีหนาว โดยเฉพาะริมแม่น้ำ
ยิ่งลมแรง แม่นางน้อยยังกินยาอยู่เลย ระวังจะอาเจียนอีก"

เวลาสามปีผ่านไปอย่างรวดเร็วดุจสายน้ำ

จนแล้วจนรอดก็ไม่มีข่าวของมารดา

อาจวีจากความเป็นห่วงในตอนแรกมาถึงวันนี้กลายเป็นไม่กล้า
เอ่ยคำว่า 'องค์หญิงใหญ่' คำนี้ต่อหน้าเกล้าวเส้นอีก

เกล้าวเส้นรู้ในใจของอาจวี มารดาน่าจะไม่อยู่แล้ว

อาจเพราะเหตุนี้แม้เวลานี้ร่างกายของอาจวีจะไม่แข็งแรงเหมือน
เมื่อก่อนแล้ว แต่กลับยังคงตั้งต้นจะดูแลปรนนิบัติเกล้าวเส้นด้วยตนเอง
ดูแลเกล้าวเส้นอย่างเอาใจใส่ไปหมดทุกสิ่งทุกอย่าง

เกล้าวเส้นได้ยินนางเอ่ยถึงเรื่องที่ตนกินยาจนอาเจียนแล้วก็อดยิ้มเจื่อน
ไม่ได้ นางอยากจะทำให้กำเนิดลูกแก่หลี่มู่ยี่นั้ ทว่าผ่านมานานเพียงนี้แล้ว
นางกลับยังไม่ตั้งครรภ์เสียที

มาถึงตอนนี้แม้แต่อาจวีก็เริ่มแอบรำคาญใจขึ้นมาแล้ว

แม้จะบอกว่าหลี่กลางจวินในหนึ่งปีเวลาส่วนใหญ่จะอยู่ข้างนอก
สามีภรรยาเจอกันน้อยจากกันมาก แต่ก็ผ่านมาหลายปีแล้วท้องของ
แม่นางน้อยกลับยังคงเงียบสงบยอมทำให้คนรู้สึกไม่ค่อยวางใจอยู่บ้าง

ตั้งแต่ฤดูหนาวปีที่แล้ว หลังจากหลี่มู่ไปจากเจี้ยนคัง ยกทัพไป
ปราบปรามทางเหนือ อาจวีก็เชิญหมอหลวงมาเพื่อบำรุงรักษาร่างกายให้นาง
ยาخمยี่นั้ กินจนเกล้าวเส้นอาเจียนอยู่บ่อยๆ คนก็ฝ่ายผสมลง
เล็กน้อย ช่วงก่อนหน้านั้นแม้แต่อาจวีก็เห็นแล้วทนไม่ไหว บอกถ้ากินไม่ลง
จริงๆ ก็ช่างเถิด อย่างไรก็ตามหลี่กลางจวินก็ไม่เคยถามถึงเรื่องนี้

แต่เกล้าวเส้นกลับไม่ยอมหยุด อาเจียนแล้วก็กินใหม่ไม่เคยหยุดพัก
นับแต่เขาจากไปนางก็ยืนหยัดกินมาโดยตลอดจนถึงตอนนี้ กินมาเกือบจะ
ครึ่งปีแล้ว

ลมแม่น้ำพัดโชยมาหอบหนึ่ง เกล้าวเส้นตัวสั่นสะท้าน

อาจรีบปกป้องนางไว้ในอ้อมแขนรากับแม่ไก่ตัวหนึ่ง เอ่ยเตือนเบาๆ
"ไปเกิด ไปนอนต่อ อาหมั้วรู้ท่านคิดถึงหลี่หลางจวิน เขาไม่ใช่ไก่ลี้จะกลับมา
แล้วหรือ กลับมาครั้งนี้คิดว่าน่าจะอยู่เจียนคังได้นานหน่อย"

ใบหน้าของนางเฉยรอยยิ้ม ในน้ำเสียงเต็มไปด้วยความภาคภูมิใจ
"หลี่หลางจวินสร้างผลงานใหญ่อีกแล้ว ตั้งแต่เมื่อหลายวันก่อนข้างนอก
ก็กำลังพูดถึงกัน ถึงเวลาจะไปดูการตัดสินชะง่องเต้ชาวเจี้ยนผู้้นั้น!
นับว่าช่วยระบายนความแค้นให้พวกเรา กลับมาครั้งนี้ไม่รู้ราชสำนักควรจะ
ปูนบำเหน็จเช่นไรแล้ว"

เกล้าวเลินยิ้มน้อยๆ กดข่มความกังวลที่ซ่อนอยู่ในใจ คล้อยตาม
การประคองของอาจวี่อย่างเชื่องช้า ลูกขึ้นยืนแล้วเดินจากศาลารับลมเข้าไป
ข้างใน

สงคราม...สงครามที่ไม่มีวันหยุด

ในเวลาสามปีหลี่มู่สังหารผู้ว่าการไปสองคน เชื้อพระวงศ์ชั้นหวัง
คนหนึ่ง รวมกับที่กำลังจะประหารก็เป็นฮ่องเต้สามคน

มีเพียงเกล้าวเลินที่รู้ เขายกทัพไปปราบปรามเหนือใต้ มุ่งงานยุ่งรัดตัว
ที่ท่าไปหาใช่เพื่อการปูนบำเหน็จที่มาจากราชสำนัก

136

ปลายฤดูใบไม้ผลิเปรียบเหมือนสุรา เดือนที่สองของฤดูร้อนเหมือน
หญ้าหิมะของฮองเต้เหยา*

มาถึงเดือนห้าของปีนี้ ฮองเต้หย่ากับเชื้อพระวงศ์ ตระกูลสูงศักดิ์
จำนวนหนึ่งที่ถูกรับเป็นเชลยก็ถูกควบคุมตัวมาถึงเมืองเจี้ยนคังตามกำหนด
พิธีมอบตัวเชลยที่อาณาประชาราษฎร์ชะเง้อคอรอคอยมานานก็ได้จัดขึ้น
ที่หน้าประตูเซวียนหยางตรงใจกลางเมืองหลวงด้านใต้

วันนั้นแดดร่มลมเย็น ไทเฮาพาฮองเต้ไปประทับนั่งเป็นสง่าอยู่บน
กำแพงเมืองประตูเซวียนหยาง เหล่าขุนนางทั้งฝ่ายทหารและพลเรือน
เข้าแถวเป็นระเบียบเรียบร้อยอยู่หน้าประตูทั้งซ้ายขวา ราชนิกได้รับอนุญาต
ให้เฝ้าดูอยู่ห่างๆ

* ฮองเต้เหยา เป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ในยุคสมัยก่อนประวัติศาสตร์ของจีน หญ้าหิมะเป็นหญ้ามงคลที่ขึ้นมาเอง
ตรงตีนบันไดวังฮองเต้เหยา หญ้าหิมะจะออกฝักตั้งแต่วันหนึ่งของเดือน ออกวันละฝักไปจนถึงวันที่สิบห้า
ของเดือน หลังจากนั้นก็จะร่วงวันละฝักถึงสิ้นเดือนกันยายนพอดี แต่บางเดือนตามปฏิทินจีนจรดศักราชมี 29 วัน
ก็จะเหลือหนึ่งฝักซึ่งจะแห้งแต่ไม่ร่วง เรียกฝักนี้ว่า 'หิมะ'

อาณาจักรอันน่าเกรงขามของสวรรค์สิ้นสะเทือนพื้นปฐพี ไม่มีผู้ใด
ไม่ยอมรับนับถือ พิราบที่ไทเฮามีพระบัญชาแทนฮ่องเต้บ่อยประกาศคำว่า
'ประหาร' ออกมา ศีระของชาวเจียหลายสิบคนก็กลิ้งลงสู่พื้นดินทันที
อารมณ์ผู้ชนโหมขัดสาด เสียงไชโยให้ร้องของหมู่มวลราษฎรสิ้นสะเทือนไป
แทบจะทั้งเมือง

นี่เป็นชัยชนะครั้งยิ่งใหญ่เป็นประวัติการณ์อีกครั้งหนึ่งที่ต้าอวีได้รับ
ในการทำศึกใหญ่เจียงเป่ย์ต่อเนื่องมาหลายปี ยิ่งใหญ่ที่สุดนับแต่ต้าอวี
อพยพลงใต้มาก็ว่าได้ การยกทัพไปปราบปรามทางเหนือครั้งนี้ไม่เพียงกำจัด
เจียชยาให้สูญสิ้นไปอย่างสิ้นเชิง ตัดศีรษะศัตรูที่เมืองหลวง ยังขยายอาณาเขต
ของต้าอวีไปจนถึงแถบไหวหนาน รวมสิบแปดเขตปกครอง สวีโจวได้ อวีโจวได้
เหยียนโจวได้ เขตปกครองเหล่านี้เดิมเป็นดินแดนที่สูญเสียไปและตกไปอยู่ใน
การปกครองของพวกคนแดนเหนือมานานแล้ว เวลานี้ได้กลับคืนสู่ต้าอวีทั้งหมด

พิธีมอบตัวเชลยผ่านไปหลายวันแล้ว หัวถนนท้ายตรอกของ
เมืองเจียนคังชาวบ้านยังคงพูดคุยกันถึงหัวข้อสนทนานี้อย่างเร้าร้อน นามที่
พวกเขาเอ่ยถึงมากที่สุดแน่นอนย่อมเป็นคำชื่อหมาคนปัจจุบัน... หลี่มู่

หลี่มู่กลับไม่ได้กรีธาทัพกลับราชสำนักเช่นที่ทุกคนคาดการณ์ไว้ก่อนหน้านี้

หลังจากล้มล้างเจียชยาแล้ว ทางเหนือในเวลานั้นนอกจากแคว้นของ
ชาวหูไม่กี่แคว้นที่ยึดครองดินแดนแถบชายแดนแล้ว ที่ยืนอยู่ฝั่งตรงข้าม
กับต้าอวีก็เหลือเพียงแคว้นเยียนของชาวเซียนเป่ย์แล้ว

แคว้นเยียนหลังจากยึดลั่วหยางได้เมื่อสามปีก่อนนี้ ฮ่องเต้มู่หวังถึ
กลับยังไม่ได้ย้ายเมืองหลวงมาที่ลั่วหยาง ยังคงใช้เยียนจวินเป็นเมืองหลวง
ให้ลั่วหยางเป็นเมืองหลวงรองเท่านั้น

หลายปีมานี้อาศัยเจียชยาที่หนีมาถึงหูหนานเป็นสิ่งขวางกั้น

แคว้นเยียนหลังจากค่อยๆ ขยายอาณาเขตของแคว้นจากไหวหนาน ถึงไหวเป่ย์ เข้ายึดครองของโจว ฉินโจว เว่ยโจว รวมทั้งส่วโจวเหนือ อวี่โจวเหนือ เขี่ยนโจวเหนือ ดินแดนใจกลางจงหยวนผืนใหญ่ทางด้านขวาของด่าน ที่เดิมอยู่ในปกครองของเจี๋ยชยาก็หยุดทำศึก เริ่มส่งเสริมการเกษตรกรรม ช่อมแซมบูรณะการชลประทาน เพิ่มจำนวนประชากร คล้ายมุ่งมั่น จะสร้างชาติ ทางเหนือไม่มีการเคลื่อนไหวทางการทหารใดๆ อีก

แต่ก่อนหน้านี้นี้นาน หลังจากหลี่มู่ล้มล้างเจี๋ยชยาแล้ว อยู่ระหว่าง กริธาทัพกลับได้ ทางเหนือกลับมีข่าวการศึกษาสงครามอีกครั้ง

ทัพใหญ่เป่ย์เยียนได้รวมตัวกันที่ชายแดน เปิดฉากบุกเข้าโจมตีด้านถงกวน ตอนนั้นหลังจากสกุลมู่หรงฉวยโอกาสที่ราชวงศ์ได้เกิดความวุ่นวาย ภายในเข้าช่วงชิงลัวหยาง ทั้งสองฝ่ายก็ใช้ด้านถงกวนเป็นเขตแดน

หลังจากสงบเสียบมาสสามปี เวลานี้จู่ๆ มู่หรงฉีก็ก่อการเคลื่อนไหว พุ่งหัวหอมมาที่ฉางอันอย่างซัดแจ้ง

หลังจากหลี่มู่เป็นต้าซือหม่า หลายปีมานี้ฉางอันยังคงมีขุนฟางจื่อกับ เกาหวนอยู่รักษาการณ์ พวกเขาเฝ้าระแวดระวังแคว้นเยียนอยู่ตลอดเวลา บริเวณด้านถงกวนจะมีกองกำลังทหารที่เข้มแข็งเฝ้ารักษาการณ์อยู่

แต่การใช้กำลังทหารของมู่หรงฉีในครั้งนี้เกิดขึ้นอย่างฉับพลันกะทันหัน ยิ่ง รวมกับการเตรียมการอย่างตั้งอกตั้งใจ เมื่อเปรียบกับกองกำลังรักษาการณ์ แล้ว ในด้านความแข็งแกร่งของกำลังทหารย่อมได้เปรียบอย่างแน่นอน รูปการณ์ตอนเริ่มต้นดูรุนแรงยิ่ง บุกข้ามเขตแดนมาอย่างรวดเร็ว ยึดครอง เขตอำเภอทางตะวันตกของหวาโจวไปสิบกว่าแห่ง ตอนโจมตีมาถึง ด้านถงกวนก็เผชิญเข้ากับกองกำลังทหารรักษาการณ์ ซึ่งอาศัยชัยภูมิ ที่ได้เปรียบเปิดฉากทุ่มโจมตีอย่างเข้มแข็ง ถึงได้หยุดการรุกรานเข้ามา

ทางตะวันตกของข้าศึกลงได้ สองฝ่ายต่างเฝ้าคุมเชิงกันชั่วคราว

สถานการณ์ทางทหารเร่งด่วน ชุนฟางจี้กับเกาหวนทางหนึ่งเตรียมการตั้งรับ ทางหนึ่งก็รีบส่งข่าวไปให้หลี่มู่

และภายใต้สถานการณ์เช่นนี้เอง หลี่มู่ที่เพิ่งทำศึกกับเจี๋ยเซี่ยสำเร็จ จึงต้องเปลี่ยนแผนการเฉพาะหน้า มอบหมายให้คนควบคุมเสบียงศึกส่งกลับไปเมืองเจี้ยนคิงตามกำหนดเดิม ตนเองนำกองทัพใหญ่หันหัวกลับไปฉางอันเพื่อทำการรับมือ

กล่าวสำหรับราษฎรทั่วไปของราชวงศ์ใต้ สามปีที่ผ่านมานี้ไม่เพียงสวรรค์เปิดตา ฟ้าฝนตกต้องตามฤดูกาล ตั้งแต่ต้นปีที่แล้วเป็นต้นมาแบบแผนการปรับปรุงชีวิตความเป็นอยู่ของผู้คนจำนวนมากที่ดำเนินการโดยราชสำนักทำให้ชีวิตของพวกเขาในเวลานี้ดีขึ้นกว่าเดิมมาก

ทั้งหมดนี้ในสายตาของราษฎรล้วนมาจากหลี่มู่

เพราะราชวงศ์ใต้มีบุคคลเช่นนี้อยู่ทำให้โลหิตที่เคยเย็นเยือกด้วยความผิดหวังในอดีตเปลี่ยนกลับมาเป็นร้อนระอุอีกครั้ง

พวกเขาเฝ้ารอคอยด้วยความเร้าร้อน อีกทั้งก็เชื่ออย่างยั้งยวดว่าหลี่มู่คำขอร้องของพวกเขาจะต้องรักษาชื่อเทพแห่งสงครามที่ไม่เคยพ่ายศึกของเขาต่อไปได้ หลังจากกำจัดเจี๋ยเซี่ยให้สูญสิ้นไปอย่างสิ้นเชิงแล้วก็อาศัยโอกาสในครั้งนี้อำนาจแว่นแคว้นของชาวเซียนเปยที่เข้ายึดครองดินแดนใจกลางจงหยวนต่อไป

ถ้าหากว่าเป็นเช่นนั้น ตัวอวีก็จะยึดคืนดินแดนทางเหนือได้อย่างสมบูรณ์ ได้ครอบครองดินแดนทั้งเก้าอีกครั้ง การยกทัพไปปราบปรามทางเหนือที่ยากลำบากและยาวนาน ซึ่งเกาเจี๋ยเป็นผู้เปิดฉากขึ้นเป็นคนแรกเมื่อยี่สิบปีก่อนก็จะปิดม่านลงอย่างงดงามและสมบูรณ์ ต่างร่วมกันทำศึก

เพื่อสร้างชาติบ้านเมือง

ดินแดนจหยวนตกไปอยู่ในมือศัตรูมาหลายสิบปี หากวันใด
ได้กลับคืนมาทั้งหมดจะเป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่และน่าตื่นเต้นเพียงใด!

ในขณะที่คนทั้งแคว้นแคว้นตกอยู่ในห้วงความปลื้มปิติยินดีและ
การเฝ้ารอคอย พวกเขากลับหาวิธีไม่ วันหนึ่งในช่วงปลายเดือนห้า พุศคนหนึ่ง
จากลั่วหยางได้มาถึงวังหลวงในเมืองเจียนคัง นำสาสน์จากนายของเขา
ฮ่องเต้แคว้นเยียนมู่หรงถึมาฉบับหนึ่ง

พุศผู้นี้เป็นราชินิกุลคนหนึ่งของแคว้นเยียน นามว่ามู่หรงหยวน รู้
วัฒนธรรมอันอย่างลึกซึ้ง พุศจาจะฉาน อากัปกิริยาการแต่งเนื้อแต่งตัวดูแล้ว
แทบไม่มีอันใดแตกต่างจากชาวราชวงศ์ได้

ในสาสน์มู่หรงถึแทนตนว่า 'กระหม่อม' เจกเช่นขุนนางคนหนึ่ง ถ้อยคำ
นอบน้อมและถ่อมตน บอกสกุลมู่หรงนับแต่บรรพบุรุษมาก็เป็นข้าราชการบริพาร
ของต้าอวี ภายหลังประสบปัญหายากลำบากจึงต้องไหลไปตามกระแสคลื่น
แต่ตนเองตั้งแต่เด็กก็ชื่นชอบใฝ่การศึกษาเกี่ยวกับชาวฮั่น เห็นต้าอวี
เป็นดั่งแคว้นเบื้องบน ก่อนหน้านั้นแก้แค้นเจียชยาสำเร็จ ต่อมาโชคดีได้ขึ้นเป็น
ฮ่องเต้แคว้นเยียนก็ตัดสินใจเด็ดขาดว่าจะหยุดการทำศึก เพียงต้องการ
จะปกป้องตนเอง หลายปีมานี้เฝ้ารักษาเขตแดนอย่างเข้มงวด ไม่กล้า
ก้าวข้ามแม่น้ำเหลยฉือแม่น้ำเดียว* ก่อนหน้านั้นไม่นานที่กองทัพแคว้นเยียน

* ไม่กล้าก้าวข้ามแม่น้ำเหลยฉือแม่น้ำเดียว เป็นคำอุปมา หมายถึงไม่กล้าก้าวข้ามเขตจำกัดหรือไม่กล้าล้ำเส้น
มีที่มาจากสมัยต้นตะวันออก อวีเลี้ยงเสนาบดีสนับสนุนให้เวินเจี้ยวไปเป็นขุนนางที่เจียงโจว เพื่อป้องกันข้าศึก
จะรุกรานมาทางชายแดนตะวันตก ไม่นานอวีเลี้ยงก็ได้รับรายงานว่าซุจวันเจ้าเมืองลั่วหยางวางแผนจะก่อกบฏ
อวีเลี้ยงคิดว่าตนฉลาด วางแผนจะหลอกซุจวันเข้ามารับตำแหน่งที่เมืองหลวง ทุกคนต่างเห็นว่าแผนนี้ไม่เหมาะ
เวินเจี้ยวก็เขียนจดหมายมาทัดทาน ซุจวันเองก็ไม่หลงกล เห็นว่าราชสำนักสงสัยตนแล้วจึงยกทัพมาตีเมืองหลวง
เสียเลย เวินเจี้ยวทราบเรื่องก็เตรียมยกกำลังมาช่วยป้องกันเมืองหลวง อวีเลี้ยงกลับกลัวข้าศึกจะรุกรานมากกว่า
จึงเขียนจดหมายไปยังยังเวินเจี้ยว ในจดหมายมีคำพูดประโยคหนึ่งบอกว่า 'ท่านต้องอยู่รักษาการณ์ที่นั่น
อย่าข้ามแม่น้ำเหลยฉือแม่น้ำเดียว' หมายถึงไม่ให้ข้ามแม่น้ำมาเมืองหลวง แต่อวีเลี้ยงประเมินซุจวันผิดไป
ถูกกองทัพของซุจวันตีแตกยับเยินต้องขอความช่วยเหลือจากเวินเจี้ยว ภายหลังจึงเอาชนะซุจวันได้

เกิดการปะทะกันกับกองกำลังรักษาการณ์ของตำรวจที่ด่านถกวน ไม่ใช่สิ่งที่ตนต้องการจะให้เกิดขึ้นแน่นอน ยิ่งไม่มีเจตนาจะทำเช่นนั้น สาเหตุที่แท้จริงเป็นเพราะกองทหารรักษาการณ์กวนซี* ไม่ได้ปฏิบัติตามข้อกำหนดของเส้นแบ่งเขต ล่วงล้ำเขตแดนครั้งแล้วครั้งเล่า ตนได้รับแรงบีบคั้นกดดันจากราษฎรแถบกวนตง** จึงได้สั่งการให้กองทัพร่วมตัวกัน ทำการป้องกันตัว

เขายังบอกอีกว่าหลายปีที่ผ่านมาเหนือได้เป็นศัตรูซึ่งกันและกันทางเหนือแต่ละแคว้นแคว้นก็ยิ่งยกทัพไปทำศึกกันไม่หยุดหย่อน การดำรงชีวิตของราษฎรยากลำบากน่าสงสาร เขารู้ถ้าเวลานี้ตนเปิดศึกกับตำรวจก็ต้องบอบช้ำด้วยกันทั้งสองฝ่าย ดังนั้นจึงตั้งใจจะขอเจรจาสงบศึก ขอเพียงตำรวจรับปากว่าวันหน้าจะไม่ล่วงล้ำเขตแดนอีก แคว้นเยียนไม่เพียงหยุดการทำศึกทันที ยังยินดีจะมอบพรู่นานที่ตนช่วงชิงมาจากเจียซยาในช่วงก่อนหน้านี้ กลับคืนให้กับตำรวจ เพื่อแสดงถึงความจริงใจที่จะขอเจรจาสงบศึก ไม่เพียงแค่นั้นเขายังยินดีจะส่งคณะทูตลงใต้มาอย่างเป็นทางการ ในฐานะเมืองขึ้นมอบเครื่องบรรณาการให้ตำรวจ เรียกตนเป็นขุนนางไปหลายชั่วอายุคน เพื่อความสงบสุขของชายแดน

สาสน์ฉบับนี้ก่อให้เกิดคลื่นยักษ์สูงทะมึน*** ขึ้นในราชสำนักตำรวจวันนี้เกาลัวเลนแม้จะอยู่ที่เกาะไปลู่ แต่ไม่นานก็ได้รับทราบข่าว และให้คนนำจดหมายเขียนด้วยลายมือของตนไปส่งให้ฝั่งเว่ยในทันที

คืนวันนั้นฝั่งเว่ยรีบมาที่เกาะ เกาลัวเลนได้ยินว่าเขามาแล้วก็รีบไปพบที่ห้องโถงด้านหน้า

* กวนซี หมายถึงดินแดนทางตะวันตกของด่านถกวน ได้แก่ ส่วนซี กานซู

** กวนตง หมายถึงดินแดนทางตะวันออกของด่านชันไห่กวน ได้แก่ เหอหนาน ซานตง

*** ก่อให้เกิดคลื่นยักษ์สูงทะมึน เป็นการอุปมา หมายถึงเกิดความวุ่นวายใหญ่โต

เผิงเว่ยไบหน้าเคร่งขรึม ยังไม่ได้ลงนั่ง เพียงเดินไปเดินมาอยู่ในห้องโถง เห็นชัดว่าใจคอไม่สงบ เห็นเกาลัวเส้นออกมาก็เดินเร็วๆ เข้ามา เอ่ยทักทาย "ไม่ได้พบฟูเหรินมาระยะหนึ่งแล้ว ฟูเหรินสุขภาพแข็งแรงดีหรือ"

ไม่ว่าจะพูดจากความอาวุโสหรืออายุ เผิงเว่ยล้วนอาวุโสกว่าเกาลัวเส้น ทว่าหลายปีมานี้ยามอยู่ต่อหน้านางเขาจะนอบน้อมอย่างมาก

วันนี้นางส่งจดหมายถึงเขา คิดไม่ถึงว่าเขาจะขึ้นมาบนเกาะด้วยตนเองเร็วเพียงนี้

นี่ย่อมมีสาเหตุมาจากหลี่มู่ เกาลัวเส้นรู้แก่ใจดี เชิญเขานั่งพลางบอกว่า "ท่านผู้อาวุโสเผิง เพราะจดหมายของหลานถึงกับมาที่นี้ด้วยตนเอง ขอบคุนยิ่งนัก เชิญนั่ง"

รอเขาลงนั่งแล้ว นางจึงเอ่ยปากถามถึงเรื่องเมื่อกลางวัน

เผิงเว่ยเอ่ยว่า "วันนี้หลังจากทูตแคว้นเยียนไปโรงเตี๊ยมที่จุดพักม้า แล้ว เพราะเรื่องสาสน์ฉบับนั้นขุนนางในราชสำนักต่างถกเถียงกันไม่หยุด ตอนเลิกประชุมขุนนางก็ยังถกเถียงกันไม่ได้ช่วยยุติ"

เขานิ่งเงียบไปครู่หนึ่ง

"ขอบอกตามตรงอย่างไม่ปิดบัง ตามความคิดของข้า มู่หรงถึเจ้าเล่ห์ สับปลับ คำพูดไม่น่าเชื่อถือ เขาบอกที่ครั้งนี้จัดวางกำลังทหารที่ด่านถงกวน เพราะกองกำลังทหารรักษากรณของต้าอวีเราถูกล้างเขตแดนก่อน คำพูดนี้เห็นชัดว่าเถียงซำๆ คุง! ข้าก็พยายามโต้แย้งตามเหตุผล เพียงแต่..."

เขาย่นหัวคิ้ว สายหน้า "พวกหลิวอยู่กลับบอกอย่าบีบบังคับคนที่อับจนหนทาง อีกทั้งมู่หรงถึมีกองกำลังทหารที่เข้มแข็ง ถ้าทำศึกกันจะต้องเป็นสงครามที่ยืดเยื้อยาวนาน ลั่นเปลืองเงินในท้องพระคลัง ทำให้ราษฎรไม่พอใจ ไม่พูดถึง เกิดแพ้ศึกขึ้นมาสถานการณ์ก็ยากจะควบคุมได้ วันเวลาที่ตี

ในยามนี้ของราชวงศ์ได้กว่าจะได้มาต้องลำบากไม่น้อย เกรงว่าถ้าหายไป ก็จะไม่มีวันได้กลับคืนมาอีก ในเมื่อฝ่ายตรงข้ามมีเจตนาจะขอเจรจาสงบศึกจริง ไม่สู้ฉวยโอกาสนี้ยอมรับการสร้างดุลกำลังเหนือได้ แบ่งเขตแดน การปกครองเพื่อความมั่นคงสงบสุขในระยะยาว นี่ก็เป็นสิ่งที่ราษฎรต้องการ"

หลิวฮู่ที่เฟื่องเว่ยพูดถึงคือคนที่เข้ามารับตำแหน่งแทนลู่กวงในตอนนั้น เขาก็คือขุนพลเจิงหลู ตอนเจียนคังเกิดความวุ่นวายก็ไม่ยอมรั้งอยู่ อ้างว่า ต้องคุ้มกันฮ่องเต้กับฮ่องเฮาไปจวี่อาผู้นั้น เวลานี้มีตำแหน่งซึ่งจริง เป็นตระกูลที่มีอำนาจราชศักดิ์เกิดขึ้นใหม่ในราชสำนักในช่วงสองปีมานี้

เกาลัวเดินฟังแล้วนิ่งเงียบไป

นางกระจางแกใจดี สองปีมานี้ตระกูลที่มีอำนาจราชศักดิ์เหล่านั้ ซึ่งมิหลิวฮู่เป็นผู้นำ ภายนอกปิดปากเงียบดุจจกัจันท์ที่กลัวความหนาว* เคารพบนอบต่อหลี่มู่ ไม่มีใครไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง แต่ในใจจะต้องชิงชิง หลี่มู่เข้ากระดุกดำ สาเหตุโดยตรงที่สุดน่าจะเป็นเมื่อต้นปีที่แล้ว หลี่มู่ได้ส่งเสริมและดำเนินการแบบแผนใหม่ชุดหนึ่ง

หลังจากด้าอวี่อพยพลงได้ ตลอดช่วงเวลาหลายปีที่ผ่านมา ตระกูลที่มีอำนาจราชศักดิ์และเจ้าของที่ดินที่มีอำนาจบาตรใหญ่ในพื้นที่ต่างๆ ได้เอาภูเขาแม่น้ำลำคลองແທบจะทั้งหมดมาแบ่งสันดินแดนกันครอบครอง ราษฎรทั่วไปนอกจากต้องจ่ายภาษีที่นาและภาษีต่างๆ ให้กับทางการแล้ว แม้แต่การตัดฟันลำสัตว์ ทอดแหจับปลาประจำวันก็ต้องจ่ายภาษีเพิ่มเติม ให้กับตระกูลที่มีอำนาจราชศักดิ์ที่ครอบครองผืนป่าและหนองน้ำเหล่านั้น อีก ภายใต้การฆูตรีดอย่างหนักถึงจะเป็นปีที่การเก็บเกี่ยวได้ผลอุดมสมบูรณ์ รายได้ก็ไม่พอให้คนทั้งครอบครัวได้กินอิ่ม ต้องใช้ชีวิตอย่างยากลำบากยิ่ง

* ปิดปากเงียบดุจจกัจันท์ที่กลัวความหนาว เป็นสำนวน หมายถึงกลัวจนไม่กล้าเปิดปากพูด

ส่งผลให้ยอมสูญเสียอิสรภาพ บากหน้าไปพึ่งพาที่ดินศักดินาเพื่อจะได้มีการคุ้มครอง และที่ดินศักดินาน้อยใหญ่ที่พึ่งพาตระกูลที่มีอำนาจราชศักดิ์จะปกปิดจำนวนชาวบ้านที่มาเป็นคนงานเอาไว้มากมายเพื่อแสวงหาผลประโยชน์ ส่งผลให้ราชสำนักไม่มีทหารให้เกณฑ์ ไม่มีภาษีให้เก็บ ไม่มีเบี้ยหวัดเลี้ยงกองทัพ เกิดปรากฏการณ์ที่สับสนวุ่นวายและวัฏจักรที่เลวร้าย

การเก็บภาษีที่ไม่สมดุล จำนวนประชากรที่สูญหาย การทุจริตใหญ่สองข้อที่ส่งผลซึ่งกันและกัน ทั้งส่งผลกระทบโดยตรงต่อสายโลหิตใหญ่ที่หล่อเลี้ยงราชวงศ์ได้ ที่ผ่านมาไม่ใช่เถาเดียวไม่เคยแก้ไข แต่ในราชสำนักที่ตระกูลขุนนางเป็นผู้คุมอำนาจแห่งนี้ เมื่อคำสั่งลงไปถึงเบื้องล่างก็ไม่ต่างอะไรกับกระดาษาเปล่า ออกคำสั่งซ้ำแล้วซ้ำเล่าแต่ก็ไม่บรรลุผลกลับยิ่งหนักข้อขึ้นทุกที

จนทุกวันนี้เกลี้ยวเส้นก็ยังจำได้ ตอนนั้นเพื่อจะประกาศใช้แบบแผนการปรับปรุงชีวิตความเป็นอยู่ของผู้คนใหม่ หลั้มต้องยากลำบากมากเพียงใด แม้แต่ฝั่งเว่ยต่อนั้นภายนอกแสดงท่าทีสนับสนุนเป็นอย่างยิ่ง การทุจริตต่อราชสำนักเหล่านี้พุดขึ้นมาก็ดูเคียดแค้น แต่พอนำมาปฏิบัติอย่างเป็นทางการจริยธรรมจริงก็พยายามบอกปิด ไม่นินดีจะช่วยเหลือ นอกจากเขาไม่สมัครใจจะล่วงเกินผู้อื่นแล้ว แรงกดดันที่มาจากคนในสกุลเผิงก็เป็นสาเหตุสำคัญอีกสาเหตุหนึ่ง

ว่ากันโดยแก่นแท้แล้ว ตระกูลขุนนางผู้มีอำนาจราชศักดิ์ที่เป็นขุนนางในราชสำนักเหล่านี้ ครอบครองไต่บั้งไม่ได้ครอบครองที่ดินตามภูเขาแม่น้ำ ล่าคลองลักหลายส่วน แล้วผู้ใดบ้างไม่เคยรับผลประโยชน์จากที่ดินศักดินาเหล่านั้น ถ้านำแบบแผนใหม่มาใช้จริง ผลประโยชน์ของเผิงเว่ยก็ต้องได้รับ

ความเสียหายอย่างแน่นอน

ภายใต้สถานการณ์ที่ก้าวอย่างด้วยความยากลำบากเช่นนั้น เกาลั่วเดินไปหาเกาอี๋น ท่านอาที่ในตอนนั้นอ้างเหตุว่าป่วยและลาออกจากการเป็นขุนนางไปแล้ว สารยายถึงข้อดีข้อเสียให้เขาฟัง ขอร้องขอให้เป็นผู้ดำเนินการเปิดเผยจำนวนคนงานในที่ดินศักดิ์นากายใต้ชื่อเขาที่ควรลงบันทึกไว้แต่กลับปกปิดไว้ออกมาทั้งหมด

ตอนนั้นท่านอาไม่ชอบใจอย่างมาก แต่สุดท้ายยังคงถูกเกาลั่วเดินเกลี้ยกล่อมจนยอมรายงานจำนวนคนงานทั้งหมดแปดร้อยกว่าคนที่ปีติบงอยู่ในที่ดินศักดิ์นากตลอดหลายปีที่ผ่านมาอย่างไม่เต็มใจ

หลังจากสกุลเกาเป็นตระกูลขุนนางครอบครัวแรกที่เข้ารับแบบแผนใหม่ เหลือก็ไม่พะว้าพะวังอีกต่อไป มีคำสั่งประหารหลิวเซิงผู้ว่าการเขตไคโจวที่มีอำนาจชั่วร้ายที่สุด ซึ่งเพียงที่ดินศักดิ์นากแห่งเดียวก็ปกปิดคนไว้ถึงสามพันกว่าคน และเขายังเป็นผู้ดำเนินการต่อต้านแบบแผนใหม่นี้อย่างโจ่งแจ้ง พันฉับลงไปดาบเดียว ทั้งราชสำนักเสียบกิริบไม่มีใครกล้าปฏิเสธอีก ในที่สุดแบบแผนใหม่ก็ได้รับการดำเนินการ ราษฎรต่างชื่นชมยินดี เพิ่งผ่านไปเพียงปีกว่าผลลัพท์ก็เริ่มปรากฏให้เห็นแล้ว

และหลิวเซิงที่ถูกนำมาเช่นสังเวทในตอนนั้นก็คือญาติในวงศ์ตระกูลของหลิวฮุย

"ไม่รู้ว่เวลาเนี้ด้าซือหม่านำทัพไปถึงที่ใดแล้ว ยิ่งไม่รู้ว่วันใดเขาจึงจะได้รับข่าว"

ขณะเกาลั่วเดินเนึงเสียบก็ได้ยืนฝั่งเวย์ที่อยู่ด้านข้างทอดถอนใจออกมา

"วันนี้ถ้าด้าซือหม่าอยู่ด้วยย่อมสามารถกำหนดลงไปได้อย่างแน่ชัดทำศึกหรือสงบศึก ขุนนางในราชสำนักก็ไม่ต้องได้เถียงกันถึงขั้นนี้"

เกาลัวเส้นซ่อนตาขึ้นมองเฟิงเว่ยพลางบอก "เฟิงกง แม่ต้าซือหม่าจะไม่อยู่เมืองเจียนคัง แต่ข้อสงสัยนี้ของเฟิงกง ข้าพจะตอบท่านแทนเขาได้ อย่างไรก็ตามเสียทุกคนต่างก็ปรารถนาให้บ้านเมืองสงบสุข ถ้าหมู่หรงถี้ต้องการจะยุติการทำศึกอย่างจริงจัง ถึงต้าซือหม่าจะมุ่งมั่นคิดกอบกู้ลั่วหยาง กลับคืนมาก็ไม่ถึงกับตั้งต้นกระทำการโดยพลการ เสี่ยงต่อสิ่งที่ได้ห้ำหั่นว่าเป็นความผิดมหันต์และทำศึกสงครามต่อไปไม่หยุด แต่เวลานี้เห็นชัดว่าหมู่หรงถี้กำลังกลับถูกเป็นผิดกลับผิดเป็นถูก ไม่มีคำสั่งของต้าซือหม่า ข้าไม่เชื่อว่าอดีตของข้าจะล่องล้าเซตแดนไปโจมตีชาวเยียนโดยพลการ ในศาสนาของเขาจะต้องมีคำลวง เจตนาที่น่าสงสัย พวกหลิวฮู่เหล่านั้ในใจมีความไม่พอใจต้าซือหม่าเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ปกติก็ถือเอาตัวรอดไปวันๆ เฟิงกงในใจน่าจะรู้ดี ก่อนที่ต้าซือหม่าจะส่งข่าวกลับมา ข้าขอรับรองเฟิงกง ตอนแสดงความเห็นในราชสำนัก อย่ายอมอ่อนข้อให้อย่างเด็ดขาด! หลานขอขอบคุณเฟิงกงไว้ล่วงหน้า!"

เกาลัวเส้นแสดงการขอบคุณเขาตามมารยาทอย่างนอบน้อม

"อา! พูเหรินอย่าทำเช่นนี้! นี่เป็นเรื่องของบ้านเมือง ไม่ใช่เรื่องเล็ก ถึงไม่มีคำฝากฝังของพูเหริน ก่อนจะมีคำตอบจากต้าซือหม่า ข้าก็ไม่กล้าเอาเรื่องนี้มาล้อเล่น! พูเหรินวางใจ ข้าจะต้องพยายามต่อสู้ด้วยเหตุผล ไฉนน้ำวไทเฮาไม่ให้หลงเชื่อง่ายๆ!"

เกาลัวเส้นส่งคนกลับไปแล้วก็นั่งตามลำพังคนเดียวอยู่เป็นเวลานาน จิตใจหนักอึ้ง นางเดินปล่อยอารมณ์เรื่อยเปื่อยไปตามลานเรือนมาถึงริมแม่น้ำบริเวณนั้นอีกครั้ง ยืนอยู่ตรงริมฝั่ง

คืนนี้ไม่มีกระแสน้ำ น้ำในแม่น้ำสงบนิ่ง ไหลเซาะผ่านข้างโขดหินที่ได้ฝ่าเท่านั้น

นางเบ้งมองท้องฟ้ายามราตรีอันมืดมิดที่อยู่เบื้องหน้า ขณะกำลังเหม่อลอยจู่ๆ ก็ได้ยินเสียงน้ำแตกกระจายเบาๆ ตรงริมฝั่งน้ำที่อยู่ห่างออกไป ไม่ไกลคล้ายมีคนโผล่ขึ้นมาจากในน้ำ

บริเวณรอบๆ เกาะไปลู่แทบจะทุกไมื่ก้าวจะมีป้อมยามอยู่แห่งหนึ่ง ตระเวนตรวจตราทั้งวันทั้งคืนไม่หยุด ทหารรักษาการณ์ในละแวกใกล้เคียง ถูกการเคลื่อนไหวที่ผิดปกติดึงดูดความสนใจ รีบมารวมตัวกันอย่างรวดเร็ว ขวางอยู่เบื้องหน้าเกาลั่วเลน ชักดาบแล้วตวาดออกมา

"ผู้ใด! ถึงกับกล้าบุกเข้ามาในเขตหวงห้ามโดยพลการ!"

บุรุษผู้หนึ่งโผล่ศีรษะขึ้นมาจากในแม่น้ำ ลูบน้ำที่เปียกชุ่มอยู่บนใบหน้า เกาลั่วเลนจำได้แล้วถึงกับเป็นหล่เสียผู้บัญชาการกองกำลังทหาร พิทักษ์เมืองหลวงที่ไม่ได้พบกันเป็นเวลานาน รีบสั่งคนให้ถอยไป

"เป็นข้า!"

หล่เสียขึ้นฝั่ง รีบมาถึงเบื้องหน้าเกาลั่วเลน เอย่เสียงต่ำด้วยความนอบน้อม "พู่เหริน ทำเรื่องข้ามฟากในละแวกใกล้เคียงมีเหตุวางอยู่ ข้าจึงดำน้ำมา ขำรับคำสั่งจากต้าซือหมาให้มาที่นี่ หากทางค้มกันพู่เหรินออกจากเมืองเจี้ยนค้งให้เร็วที่สุด"

เกาลั่วเลนเองก็เริ่มมองออกแล้ว ครึ่งปีมานี้นับแต่หล่มู่ไปจากเมืองเจี้ยนค้ง ตนเองไม่ว่าจะอยู่ที่เกาะไปลู่หรืออยู่ในเมือง ไม่ว่าจะไปทีใด ดูเหมือนจะมีสายตัจบจ้องอยู่ในบริเวณใกล้เคียงตลอดเวลา ในใจนางหนักอึ้ง ยังไม่ทันตอบคำพลันมีเสียงฝีเท้าดังมาจากทางด้านหลัง หันหน้าไปก็เห็นหญิงรับใช้สูงวัยผู้หนึ่งวิ่งมา ปากก็บอก "ไทเฮาเสด็จมาแล้ว! เชิญพู่เหรินไปสนทนาเจ้าคะ!"

137

หลี่เสี๋ยรีบขยับเข้าไปที่ข้างหูเกาลั่วเดิน พุดอะไรสองสามประโยค
ภายใต้สายตาทิ่มตองด้วยความตื่นตะลึงอย่างยิ่งของเกาลั่วเดิน เขานำของ
สิ่งหนึ่งวางลงบนมือนาง จากนั้นก็กระโดดลงไปใต้ม่าน้ำโดยเร็ว หายตัวไป

เกาลั่วเดินก้มหน้ามองสิ่งของในมือแวบหนึ่ง ช่วงขณะนั้นหัวใจเต้นระรัว
แทบจะกระโดดออกมาจากลำคอ นางสงบใจหันหน้ามองไป

มีคนกลุ่มหนึ่งเดินมาตามทางเท้าที่ทอดจากลานเรือนมาริมฝั่งแม่น้ำ
แล้ว

แม้จะยังอยู่ห่างอีกระยะหนึ่ง แต่อาศัยแสงจันทร์นางก็เห็นอย่างชัดเจน
คนที่อยู่น้ำสุดซึ่งมีเหล่าขันทีและองครักษ์ห้อมล้อมอยู่ผู้นั้นก็คือญาติผู้พี่
ของตน เกาหยงหวงไทเฮาองค์ปัจจุบัน

ไม่มีเวลาให้คิดอะไรมากอีก เกาลั่วเดินรีบเอาสิ่งของในมือซ่อนไว้ใน
แขนเสื้อ สั่งกำชับทหารรักษาการณ์เบาๆ คำหนึ่ง จากนั้นก็หมุนตัวเดินไปหา

เกายงทรงที่กำลังมาที่ริมแม่น้ำ พอเข้าไปใกล้แล้วก็คุกเข่าลงบนทางเดิน
ทำความเคารพ

เกายงทรงเร่งฝีเท้าเข้ามาประคองนางลุกขึ้น ปากก็บ่นว่า "อาเจีย
บอกเจ้ายี่ครั้งแล้ว พบกันส่วนตัวไม่ต้องทำความเคารพเช่นนี้ เหตุใดเจ้าจึง
ไม่ฟัง"

เกาลัวเดินกล่าวยิ้มๆ "แม้จะบอกว่าไม่มีคนนอกอยู่ด้วย แต่
ศักดิ์ฐานะต่างกัน ธรรมเนียมที่ฟังมีก็ยังคงไม่อาจขาด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
ด้วยความเมตตาของอาเจีย แต่โรมาก็ปล่อยข้าทำอะไรตามอำเภอใจมาก
เพียงพออยู่แล้ว"

เกายงทรงหัวเราะ "ใครให้ข้ามีเจ้าเป็นน้องสาวอยู่เพียงคนเดียวเล่า
ข้าไม่รักเจ้าแล้วจะไปรักใคร"

"ข้ารู้อาเจียดีต่อข้า มีดคำเพียงนี้แล้วอาเจียจะไม่พักผ่อน ยังจะ
ออกจากวังมาหาข้าที่นี้อีก"

เกายงทรงสั่งให้คนที่อยู่ด้านหลังเหล่านั้้นถอยออกไปให้ห่างหน่อย
เหลือวงมอกรอบด้านแวบหนึ่ง

น้ำในแม่น้ำเว้งกว้างไกล สะท้อนเงาจันทร์ที่เดียวดาย เรือท้องแบน
ลำหนึ่งถูกมัดไว้กับโขดหินสี่เหลี่ยมดำก้อนหนึ่งที่ริมฝั่งแม่น้ำ เรือลำน้อย
โยกไปมาเบาๆ ท่ามกลางสายลมยามราตรี ยิ่งทำให้รู้สึกถึงความอ้างว้าง
วังเวง

เกายงทรงมองเกาลัวเดินแวบหนึ่ง พานางมาที่ศาลารับลมหลังนั้น
นั่งลงไป "ดีก็เพียงนี้แล้วเหตุใดเจ้าเองก็ยังไม่นอน มารับลมอยู่ที่นี้คนเดียวเล่า"

เกาลัวเดินยิ้ม "ข้านอนไม่หลับจึงออกมาสูดอากาศ"

เกายงทรงบอก "หรือว่าคิดถึงน้องเชย" ไม่รอให้เกาลัวเดินตอบ นาง

ก็พยักหน้าน้อยๆ "เจ้าไม่พูดซ้ำก็รู้ หลายปีมานี้ทุกหนแห่งล้วนไม่สงบสุข นื่องเขยต้องวิ่งวุ่นไปทั่วทุกสารทิศ พวกเจ้าสองสามีภรรยาพบกันน้อยจากกันมาก เขาจากไปคราวก่อน พรึบตาเดียวก็ผ่านมารั้งปีแล้ว เดิมเข้าใจว่าช่วงนี้คงได้กลับมาแล้ว คิดไม่ถึงว่าชายแดนทางเหนือจะเกิดเรื่องขึ้นมาอีก ทำให้พวกเจ้าสามีภรรยาจนป่านนี้ยังไม่ได้พบหน้ากัน"

ในน้ำเสียงของนางเต็มไปด้วยความสะทกสะทอนใจ

"ในเมื่ออาเจียเอยถึงกลางจวิน ข้าก็จะพูดอย่างไม่ปิดบัง ข้าก็ได้ยินข่าวเรื่องในราชสำนักวันนี้แล้ว เนื่องจากเรื่องพัวพันกับหลวงจวินอย่างมาก เดิมคิดจะไปสอบถามอาเจีย แต่รู้ว่าอาเจียมีงานยุ่งมาก วันนี้ยังมีทูตจากแคว้นเยียนมาอีกด้วย เกรงจะรบกวนอาเจียจึงสอบถามจากเฟิงกงไปไม่กี่คำก่อน เฟิงกงก็เพิ่งกลับไปได้ไม่นาน"

นางจ้องมองเกายางหรง

"เฟิงกงบอกดูเหมือนขุนนางในราชสำนักส่วนใหญ่จะยอมรับถ้อยคำในสารสนเทศของแคว้นเยียน แต่ไม่ทราบอาเจียคิดเช่นไร"

บนใบหน้าของเกายางหรงไม่มีร่องรอยของความประหลาดใจปรากฏขึ้นมาแม้แต่น้อย เพียงแต่อาการสะทกสะทอนใจเมื่อครู่ค่อยๆ หายไป สายตาทั้งสองจับนิ่งมาที่ใบหน้าของเกาลั่วเสิน

"อาหมี คราวนี้นื่องเขยล้มล้างเจียชยา ส่งมอบเซलयมาเมืองหลวง สร้างคุณูปการในการสู้รบให้กับราชวงศ์ได้เราอีกครั้ง เจ้ารู้หรือไม่ อาเจียคิดจะปูนบำเหน็จเขาอย่างไร" นางเอ่ยขึ้นซ้ำๆ แต่กลับตอบไม่ตรงคำถามจากนั้นก็พูดต่อ "ตอนนั้นอาเจียได้ทราบข่าวชัยชนะอันยิ่งใหญ่ของนื่องเขยก็ได้คิดเอาไว้เรียบร้อยแล้ว คราวนี้จะต้องแต่งตั้งนื่องเขยเป็นหวัง นับแต่นี้ไปพกกระบี่เข้าวังได้ เข้าเฝ้าไม่ต้องผ่านพิธีทำ ยามขอเข้าเฝ้าเจ้าพนักงาน

ไม่ขานชื่อ* เจ้าเห็นเป็นเช่นไร"

เกาลัวลีนกล่าว "หลางจวินนำทัพต่อต้านข้าศึก หาได้มุ่งหวังการปฐมนำเหน็จ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิ่งที่ได้มาก่อนหน้านี้ก็มากเพียงพอแล้ว ไม่กล้ารับการแต่งตั้งใดๆ จากราชสำนักอีก อาเจียโปรดล้มเลิกเถิด"

"ด้วยคุณูปการของน้องเขย ไม่ว่าจะได้แต่งตั้งปฐมนำเหน็จเช่นไร อาเจียก็รู้สึกว่ามันพอ เจ้าไม่ต้องบอกปัดหรอก" นางตอบฯ หลังมือเกาลัวลีน พุดเหมือนปลอบขวัญ "เวลานี้นับว่าดีแล้ว รอไม่กี่วันน้องเขยกลับมา ใต้หล้าก็สงบสุข ต่อไปพวกเจ้าก็จะได้อยู่ด้วยกันแล้ว ไม่ต้องคนหนึ่งอยู่ตะวันออกคนหนึ่งอยู่ตะวันตกอีก ได้ชื่อว่าเป็นสามีภรรยา ปีหนึ่งกลับได้เจอหน้ากันไม่กี่วัน"

เกาลัวลีนมองเกายงหรง นิ่งเงียบไปครู่หนึ่งแล้วเอ่ย "อาเจีย ท่านยอมรับสาส์นของมู่หรงที่ผู้นั้นแล้วหรือ"

ใบหน้าของเกายงหรงยังคงมีรอยยิ้มน้อยๆ "ตัวอาวีหลายปีมานี้ แม้ฝนฟ้าจะตกต้องตามฤดูกาล ท้องพระคลังเปรียบกับปีที่แล้วฯ มาก็นับว่ามีเงินมีทองมากขึ้น แต่การศึกสงครามไม่เคยหยุด อาณาประชาราษฎร์ก็บ่นว่าด้วยความคับแค้นใจ จำเป็นต้องลดหย่อนภาระของราษฎรและฟื้นฟูบ้านเมือง ถึงการปราบปรามทางเหนือจะสำคัญ แต่อาเจียก็ใคร่ครวญดูอย่างละเอียดรอบคอบแล้ว เพิ่งทำศึกกับชาวเจี๋ยจบ ยังไม่เหมาะที่จะไปทำศึกกับชาวเยียนอีก โดยเฉพาะอย่างยิ่งชาวเยียนกับชาวเจี๋ยก็มีข้อแตกต่างกัน ชาวเจี๋ยเป็นดังดวงอาทิตย์ตกดิน ส่วนแคว้นเยียนกลับกำลังมีอำนาจขึ้นมา คิดจะเอาชนะในเวลาอันสั้นเกรงว่าคงไม่ง่าย ถ้าทำศึกต่อไปเช่นนี้ ไม่ว่า

* เป็นการให้สิทธิพิเศษ ปกติตามขนบธรรมเนียมในวัง ห้ามพกอาวุธเข้าวัง เวลาเข้าเฝ้าไม่อาจก้าวเดินตามปกติ ต้องก้าวสั้นๆ เพื่อเป็นการแสดงความเคารพต่อฮ่องเต้ เวลาขอเข้าเฝ้าต้องรออยู่ข้างนอก เมื่อได้รับอนุญาต เจ้าพนักงานก็จะขานชื่อสกุลและตำแหน่งของขุนนางผู้นั้น

กับบ้านเมืองหรือกับราษฎรล้วนไม่เป็นผลดี เวลานี้ในเมื่อเขาเป็นฝ่ายยอมอ่อนข้อ ทั้งมีเจตนาจะมอบดินแดนให้ ถ้าตัวอวีเราไม่แสดงท่าที แม้แต่น้อยก็ออกจะไม่เหมาะสม ไม่สู้ฉวยโอกาสนี้เจรจาสงบศึก ก็ถือเป็นการสร้างความผาสุกให้กับราษฎร...อาเจียได้ส่งราชโองการไปถึงน้องเขยแล้ว ถ้าไม่มีคำสั่งจากราชสำนัก ห้ามเขาป่วนป่วนทำศึก"

นางกล่าวย้าขึ้นมามาก

"นี่เป็นความเห็นร่วมกันของขุนนางในราชสำนัก"

เกาลัวเดินลูกพรวดขึ้นยืน มองประสานสายตากับนางอยู่ครู่หนึ่ง

"ที่อาเจียกังวลก็ใช่จะไร้เหตุผล แต่ขอบังอาจถามอาเจีย ถ้านี่เป็นแผนสกปรกของมูหรงถึ เมื่อใดที่ตัวอวีเราคลายความระแวงระวัง เขาก็ฉกฉวยฉวยฉวยและมีแผนการอื่น ถึงตอนนั้นจะทำประการใด"

"ข้าศึกมาแม่ทัพต้าน น้ำป่ามาคั่นดินกัน ถ้าวันหน้าเขาผิดคำมั่นสัญญา โทกหกหลอกลวง ถึงตอนนั้นตัวอวีเราก็เลี้ยงม้าลอบอาวุธคมกริบอยู่ก่อนแล้ว ยกทัพไปกวาดล้าง กอบกู้ดินแดนที่สูญเสียไปกลับคืนมา แต่เวลานี้เพื่อความอยู่ของราษฎร ถ้าหยุดทำศึกสงครามได้ การอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุขย่อมดีที่สุด"

น้ำเสียงของเกาหยงหรงเอื่อยเอื่อยไม่รีบร้อน

แสงจันทร์เหนือศาลารับลมสาดส่องเข้ามาตรงมุมนั่ง สองกระบอบใบหน้าของนางครึ่งมืดครึ่งสว่าง

นางลุกขึ้นยืนช้าๆ เอื่อยเสียงนุ่มนวล "อาหมี อาเจียได้ยืนยันว่าเจ้ามักมาพำนักอยู่ที่นี่คนเดียว ออกจะโดดเดี่ยวเดียวดายไปสักหน่อย อาเจียไม่ค่อยวางใจ ไม่สู้เฝ้าตามอาเจียไปอยู่ด้วยกันในวังเสียแต่วันนี้เถิด เข้ากับอาเจียตั้งแต่เล็กก็ใกล้ชิดสนิทสนมกัน มาบัดนี้กลับนานมาแล้วที่ไม่เคย

ได้จับเข้าพูดคุยกัน เจ้าเข้าวัง อาเจียก็จะได้มีสหาย รอน้องเขยกกลับมาแล้ว ค่อยให้เขารับเจ้าออกจากวัง"

เกาลัวเดินบอก "อาเจีย ข้าอยากอยู่ที่นี้ รอหลวงจวินกลับมา"

เกายงทรงกล่าว "อาเจียหวังดีต่อเจ้า ที่นี้สี่ด้านมีน้ำล้อมรอบ จะอย่างไร ก็กว้างโง่งไปสักหน่อย แม้จะบอกมีองค์รักษ์คุ้มกัน แต่ก็ปลอดภัยสู้ในวังหลวง ไม่ได้"

"ถ้าข้าเพียงอยากอยู่ที่นี้เล่า" เกาลัวเสนถามเน้นย้ำทีละคำ

เกายงทรงโบนายยังคงมีรอยยิ้ม "อาหมี่ จนทุกวันนี้อาเจียยังจำท่าทาง ตอนเด็กของเจ้าได้ แต่ไรมาเจ้าก็เชื่อฟังคำพูดของอาเจียที่สุด ยังคงติดตาม อาเจียเข้าวังดีกว่า อย่าให้อาเจียต้องเป็นห่วงเจ้าอีก"

นางคว่าแซนของเกาลัวเดินและเกลี้ยกล่อมอย่างอดทนราวกับว่า เกาลัวเดินที่อยู่ตรงหน้านางในเวลานี้ยังเป็นเพียงเด็กหญิงตัวเล็กในสมัยก่อน ผู้นั้นจริงๆ

เกาลัวเดินมองเกายงทรงที่อยู่ตรงหน้านิ่งๆ มองรอยยิ้มในดวงตาและ เสียงบ่นว่าเบาๆ จากปากของอีกฝ่าย ในสมองพลันมีภาพสิ่งละอันพันละน้อย ในสมัยเด็กผุดขึ้นมา

แม้เกาลัวเดินจะรู้มาก่อนหน้านี้นานแล้วว่าอาเจียในเวลานี้ไม่ใช่อาเจีย คนเดิมในความทรงจำของนางอีกต่อไป ทั้งในส่วนลึกของจิตใจเกาลัวเดิน ก็ได้เตรียมใจที่จะได้พบเจอกับสิ่งเลวร้ายที่สุดเอาไว้แล้ว แต่ทุกครั้งเมื่อตน เห็นรอยยิ้มและความห่วงใยเอาใจใส่ที่เกายงทรงมีให้ก็จะทำให้ส่วนลึกในใจ ของนางหวนไหวสั่นคลอน และเฝ้าปรารถนาอยู่เงียบๆ เฝ้าปรารถนาให้ ทุกอย่างเป็นเพียงการคิดมากไปเอง

สวรรค์รู้ ตลอดเวลาที่ผ่านมานางให้ความสำคัญกับความรัก

ความผูกพันระหว่างพี่น้องของนางกับเกา�งทรงมากเพียงใด

พี่สาวเป็นคนในครอบครัวของนาง ถ้าเป็นไปได้นางก็หวังเป็นอย่างยิ่งว่าความรักใคร่ที่มีต่อกันจะสามารถคงอยู่ต่อไปเช่นนี้ตลอดชีวิต

กระทั่งเมื่อครู่ก่อน ตอนที่จู่ๆ นางก็ได้ยินหมีเสียบอกคำพูดประโยคนั้นกับตน ความรู้สึกแรกของนางกลับไม่ใช่ความผ่อนคลายสบายใจ หากแต่เป็นความตื่นตระหนกหวาดหวั่นพรั่นพรึง

โดยตื่นตระหนกหวาดหวั่นพรั่นพรึงต่อหล่มู่กลางจวนของนางที่มีความคิดลุ่มลึกจนถึงขั้นนี้ เหตุใดเขาจึงนึกถึงและจัดเตรียมการตัดเย็บชิ้นเด็ชขาดเช่นนี้ได้ตั้งแต่เนิ่นๆ

ชั่วขณะนี้ในใจของนางรู้สึกไม่สบายใจอย่างที่สุด แต่ขณะเดียวกันกลับรู้สึกโล่งใจจางๆ

นั่นเป็นความรู้สึกโล่งใจอย่างหนึ่งทีในที่สุดก็สามารถหลุดพ้นจากความทุกข์ทรมานจากความรู้สึกสองจิตสองใจและหวั่นไหวสั่นคลอนได้เสียที

ผ้าคลุมหน้าทีเติมไปด้วยความอบอุ่นอ่อนโยนสามารถปิดบังความยินดีความโกรธได้ชั่วคราวช่วยยาม แต่ไม่อาจปกปิดจิตใจของคนได้ตลอดไป

บุรุษที่นางเลื่อมใสศรัทธาและรักอย่างจริงใจ ผู้สูงตระหง่านดุจภูเขาลึกล้ำยิ่งใหญ่ดุดะดก ตั้งแต่เริ่มแรกเขาก็เข้ากันไม่ได้กับราชสำนักที่มีเสื้อคลุมตัวนอกงามหรูตัวหนึ่งปกคลุมอยู่ ทว่าภายใต้เสื้อกลับมีกลิ่นอับชื้นเลื่อมโทรมแผ่กระจายออกมาเช่นนั้น

การแตกหักที่เพิ่งเกิดขึ้น ในที่สุดวันนี้ก็มาถึงแล้ว

เกาลั่วเส้นยืนอยู่ที่นั่น มองรอยยิ้มของเกา�งทรงหนึ่ง

"อาเจีย ท่านคิดจะเอาตัวข้าไปเป็นนักโทษกระมัง" นางเอ่ยถาม
"ถ้าข้ากลายเป็นนักโทษแล้วหล่มู่ที่หลังโลหิตทำศึกเพื่อตัวอวี๋ ยกทัพไป

ปราบปรามทางเหนือยึดคืนดินแดน ผลักดันแผนการปกครองใหม่ ในสายตาของท่านจะมีฐานะเช่นไร"

เกียงหรงอิงตะลึง ปล่อยมือที่จับแขนเกาล์วเดินเมื่อครู่ออกช้าๆ รอยยิ้มบนใบหน้าค่อยๆ จางหายไป

"อาหมี่ เจ้ารู้หรือไม่คำพูดเมื่อครู่ของเจ้าหมายความว่าอย่างไร" นางย่นหัวคิ้ว น้ำเสียงเปลี่ยนเป็นเยียบเย็นแข็งกระด้าง

"ข้ายอมรู้" เกาล์วเดินยิ้ม "อาเจีย ขอบอกกับท่าน ข้าไม่เพียงไม่ไปวังหลวง คิณนี้ข้ายังจะไปจากเมืองเจียนคัง หลางจวินจะมารับข้าไป"

เกียงหรงสีหน้าตึงเครียด เหลียวมองไปรอบด้านอย่างรวดเร็ว

สามด้านเป็นลานเรือน ด้านตรงข้ามในเงามืดของผืนน้ำที่มีดมิดมองไม่เห็นก็จัดวางวงล้อมและตาข่ายของนางไว้

นางค่อยๆ ระบายลมหายใจออกมา แอบยิ้มเยาะตนเอง หลายปีมานี้ อาจเพราะถูกคนบีบคั้นมากเกินไปจึงฯ ส่งผลให้เวลานี้พอได้ยินเกาล์วเดินเอ่ยเช่นนี้ นางก็เกือบจะเหวี้ยงแล้ว

"อาหมี่ อย่าก่อกวนอีก! ไปเถิด ตามอาเจียเข้าวัง!"

นางวางสีหน้าเคร่งขรึม ใช้น้ำเสียงไม่อนุญาตให้ได้แย้งพูดออกมา หมุนตัวจะเรียกกองครักษ์ที่มาด้วยกันกับตน

เกาล์วเดินยกมือขึ้น เผยให้เห็นของสิ่งหนึ่งที่หยิบออกมาจากแขนเสื้อ

นั่นเป็นหยกสีเขียวที่เกาะเป็นลูกน้ำเต่าใบเล็ก ตรงปากน้ำเต่ามีเชือกไหมสีแดงเส้นหนึ่งผูกอยู่ ห้อยอยู่บนนิ้วมือของเกาล์วเดิน แกว่งไปมา ภายใต้แสงจันทร์ สาดประกายเรืองรองของเนื้อหยกออกมา

"อาเจีย ท่านดู นี่คือน้ำของสิ่งใด" เกาล์วเดินกล่าว

เกียงหรงหันหน้ามา พอเห็นจี๋หยกอันนี้ในมือนาง สีหน้าก็แปรเปลี่ยน

ไปในฉับพลัน ยื่นมือมาช่วงชิงเอาไป ก้มหน้าลงมองแวบหนึ่ง ถามเสียงเจี๊ยบขาด "เหตุใดจี้ที่ถุงผ้าห้อยเอวของเตงเอ๋อร์จึงมาอยู่ที่เจ้าได้"

เกาลัวเดินมองสีหน้าที่เปลี่ยนเป็นหวาดหวั่นร้อนใจในฉับพลันของเกายงหรง นึกถึงคำพูดที่หลี่เสียบอกตนเมื่อครู่ก่อนว่าถ้าซื้อหมาได้จัดวางคนไว้ในวังหลวงตั้งแต่ก่อนหน้านี้นานแล้ว ทั้งนี้ก็เพื่อเตรียมการป้องกันเหตุเปลี่ยนแปลงเช่นในวันนี้

ลูกธนูหลุดจากสายไปแล้ว...ไม่อาจหันหลังกลับได้อีก

นางกดขมความรู้สึกที่พวยพุ่งขึ้นมาในใจ ที่ไม่รู้ว่าเป็นความรู้สึกดีใจหรือเสียใจเอาไว้ เอ่ยซ้ำๆ "อาเจีย ข้าพูดแล้วหลวงจวินจะมารับข้าไป ท่านลองกลับไปดูที่วังก่อนก็ได้ ข้าได้โกหกท่านหรือไม่"

ภายใต้แสงจันทร์ใบหน้าของเกายงหรงดูแล้วซีดขาวดุจหิมะ นางเบิกนัยน์ตาที่เต็มไปด้วยเพลิงโทสะมองจ้องเกาลัวเดินอยู่ครู่หนึ่งพลันหันหลังกลับ สาวเท้าเร็วๆ จากไป

138

วังหลวงมีทหารรักษาการณ์อย่างแน่นหนา มีด่านเป็นชั้นๆ การคิดจะพา
คนผู้หนึ่งออกไปไม่ง่ายอย่างแน่นอน ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าคนผู้นั้นยังเป็นฮ่องเต้
อีกด้วย

แต่กระนั้นคนก็ถึงกับหายตัวไปจากในวังได้จริงๆ

ตามคำบอกเล่าของขันที ตอนกลางวันหลังจากเลิกประชุมขุนนาง
ฮ่องเต้น้อยไม่ยอมไปเรียนหนังสือที่ห้องทรงพระอักษร ตกพลบค่ำ
ฉวยโอกาสที่ไทเฮามีนางยู่ พาขันทีหลายคนที่ปกติดอยตามเสด็จแอบไป
เล่นที่อุทยาน สิ่งไม่ให้ออกไทเฮา นี่ไม่ใช่ครั้งแรกขันทีจึงไม่กล้ารายงาน
คิดไม่ถึงว่าฮ่องเต้น้อยเข้าอุทยานไปได้ไม่นาน คนก็หายตัวไปแล้ว

เกาหยงยังกลับไปไม่ถึงวังหลวง อยู่ระหว่างทางก็ได้พบกับขันทีที่
ออกจากวังอย่างฉุกเฉินมาหานางเพื่อแจ้งข่าวให้ทราบ ยืนยันคำพูด
ที่ได้ฟังมาจากเกาล้วน

เมื่อครูอยู่บนเกาะไปๆ แม้จะมีเจ้าหน้าที่บุตรชายพกติดตัวเป็นหลักฐาน นางก็ยังคงออกจะไม่เชื่ออยู่บ้าง

นอกจากไม่เชื่อว่าบุตรชายจะถูกคนเอาตัวไปจากวังหลวงท่ามกลาง การป้องกันอย่างแน่นหนาได้แล้ว นางยังไม่เชื่อว่าหลุมถึงกับสามารถ ชิงลงมือก่อนนางได้

ครึ่งปีกว่ามานี้ตัวเขาไม่ได้อยู่ที่เมืองเจียนคังมาโดยตลอด นั่นก็ หมายความว่าอย่างน้อยเขาจะต้องลอบวางคนที่จะเฝ้าติดตามดู การเคลื่อนไหวไว้ในวังหลวงตั้งแต่ตอนยกทัพไปปราบปรามทางเหนือ ครั้งก่อน หรือกระทั่ง...ก่อนหน้านั้นอีก

ถ้าเขามีความตั้งใจ ด้วยฐานะขุนนางที่มีอำนาจของเขาในวันนี้ การคิดจะทำเรื่องเช่นนี้ย่อมทำได้ไม่ยาก

ที่น่ากลัวก็คือทุกอย่างเกิดขึ้นมาอย่างไม่มีเค้าลางให้เห็นแม้แต่โดย เฉพาะอย่างยิ่งในช่วงไม่กี่ปีมานี้ นางเคยได้รบบทเรียนจากเซียวเต้าเจิง มาแล้วจึงยิ่งระแวงระวังคนในวังอย่างเข้มงวด

แต่ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ นางถึงกับไม่รู้ตัวเลยแม้แต่โดย กระทั่ง วันนี้เดิมนางคิดจะเป็นฝ่ายลงมือก่อน แต่เพิ่งรู้ว่าได้ถูกหลุมที่ไม่ได้อยู่ เมืองเจียนคังซึ่งตัดหน้าเป็นฝ่ายลงมือไปก่อนแล้ว

กายทรงตัวสิ้นสะท้านทั้งที่ไม่หนาว เพลิงโทะเซ่เข้าจู่โจมหัวใจ จนเกือบเป็นลมหมดสติ นางสงบใจ รีบกลับเข้าวังหลวง

ทุกซอกทุกมุมของอุทยานหลวง รวมถึงทุกห้องหับในวังหลวงล้วนถูก พลิกหาจนทั่ว ทั้งเมืองก็รีบปิดประตูเมืองอย่างเร่งด่วน ค้นหาไปทั่วทุกแห่ง ทั้งด้านในด้านนอกในคืนนั้นเลย

แต่บุตรชายของนางฮ่องเต้ตัวอวี่องค์ปัจจุบันกลับหายตัวไป

อย่างไรร่องรอย สุดท้ายเบาะแสเดียวที่ตรวจพบก็คือหลังจากฟ้ามีดลง เคยมีรถขนส่งสิ่งปฏิภูลออกจากวังหลวงไปทางประตูด้านข้างคันหนึ่ง

แม้ปกติรถขนส่งสิ่งปฏิภูลจะรวบรวมสิ่งปฏิภูลและออกจากวังในตอนเช้า แต่บางครั้งช่วงพลบค่ำก็อาจออกไปอีกครั้งหนึ่ง ทหารรักษาการณ์เห็นกัน จนชินชา และเพราะกลืนเหม็นจึงไม่ได้เปิดฝาท่อตรวจดูที่ละถัง เพียงปล่อยให้ออกไป

และการออกไปครั้งนี้ก็ไม่มีบันทึกว่ามีรถกลับเข้ามาอีก สุดท้ายเพียงตรวจพบว่าออกจากประตูตะวันตกแล้ว จากนั้นก็รู้ไปทีใด

เกายางทรงแนใจ บุตรชายของนางจะต้องถูกเอาตัวไปเช่นนี้และส่งตัวออกจากเมืองไปแล้ว

สามวันผ่านไป การค้นหาไม่มีความคืบหน้าแม้แต่น้อย บนโต๊ะของนาง มีเพียงสายรัดเอวปักลายมังกรทองเพิ่มขึ้นมาอีกเส้นหนึ่งเท่านั้น

เช้าตรู่นี้ หมอบบางจางๆ ที่ลอยอวลอยู่รอบเกาะไปสู่ยังจางหายไป ไม่หมด เกาลั่วเส้นที่เก็บสัมภาระเดินทางอย่างเรียบง่ายไว้เรียบร้อยแล้ว พาคนที่จางจะร่วมเดินทางไปด้วย ในที่สุดก็ถูกห้อมล้อมอย่างแน่นหนาออกจากท่าเรือข้ามฟากบนเกาะไปสู่ ขึ้นเรือเร็วลำหนึ่งมุ่งหน้าไปทางตะวันตก

เกายางทรงพานางในราชสำนักหลายสิบคนที่อยู่ด้านหลังยืนอยู่ที่ริมฝั่ง มองจ้องเกาลั่วเส้น ไม่พูดอะไรแม้แต่คำเดียว

ฝั่งเว่ยไบหน้าเต็มไปด้วยความเศร้าหมอง สิ้นน้ำยังเป็นกังวลอย่างที่สุด เขาไล่ตามมาถึงด้านหน้าหัวเรือ พยายามโน้มน้าวอย่างไม่ยอมถอยใจ "ฟูเหริน ถึงความเห็นของราชสำนักกับคำชื่อหมาจะขัดแย้งกัน คำชื่อหมา มีความไม่พอใจเพียงไรก็ไม่อาจกระทำการเช่นนี้! ฟูเหรินฟังข้าสักครั้ง

รั้งอยู่ที่นี้ก่อน ส่งตัวฝ่าบาทกลับมา จากนั้นก็เกลี้ยกล่อมต้าซือหมาเป็นเมืองหลวง ถึงตอนนั้นจะทำศึกหรือสงบศึกค่อยมาปรึกษารื้อกันก็ยังไม่สาย..."

ทุกคนต่างกระจ่างแก้ไข ในเวลาเช่นนี้หลี่มู่ใช้วิธีนี้บีบบังคับรับตัวภรรยาของเขาไปแฝงความหมายว่าอย่างไร

ขุนนางจากตระกูลต้าต้อยที่ได้รับการเลื่อนขั้นขึ้นมาใหม่ในช่วงไม่กี่ปีมานี้ไม่มีใครไม่จิตใจร้อนรุ่มกระสับกระส่าย สีหน้าเคร่งเครียด

หลิวฮู่ผู้มีตำแหน่งซื่อจกกลับฮึกเหิมยิ่ง ซิงก้าวขึ้นมาร้องตะโกนบอก "เผิงกงพูดเช่นนี้ก็ไม่ถูก! หลายปีมานี้ทำศึกไม่หยุดหย่อน ราษฎรลำบากกับการทำศึกมายาวนาน ทุกคนต่างหวังให้บ้านเมืองสงบสุข มาบัดนี้ลำบากไม่น้อยกว่าจะมีโอกาสเช่นนี้ ไทเฮาทรงเข้าพระทัยและทรงเป็นห่วงเป็นใย คล้อยตามความต้องการของอาณาประชาราษฎร์ถึงได้มีพระประสงค์จะเจรจาสงบศึก ไม่ว่าต่อบ้านเมืองหรือต่อราษฎรก็มีแต่ข้อดี! หลี่ต้าซือหมาเป็นค่านึงถึงจิตใจของราษฎร ช่มเหงประชุขของแคว้นแคว้นที่ยังเยาว์พระชันษา ถือดีว่ามีตำแหน่งสูงมีอำนาจมาก คิดแต่จะทำศึกแย่งเอาความดีความชอบก็แล้วไปเถิด วันนี้ถึงกับยังทำเรื่องอกตัญญูล่วงเกินเบื้องสูงเช่นนี้ เห็นชัดว่าในสายตาไม่มีระเบียนวินัยและกฎหมายของบ้านเมือง! ขอบังอาจถามการกระทำเช่นนี้ของต้าซือหมาเป็นอันใดแตกต่างกันกับโจรบรรพบุรุษที่มีในตอนนั้นบ้าง"

เหล่าขุนนางที่ยืนอยู่ด้านหลังของเขาพากันพยักหน้าคล้อยตาม

"หรือว่าฟูเหรินลิ้มไปแล้ว เจ้าก็เป็นบุตรสาวสกุลเกา แม้เวลานี้เกาเซียงกงจะไม่อยู่ในราชสำนัก แต่ความซื่อสัตย์จงรักภักดีกับคุณธรรมอันสูงส่ง ผู้ใดกล้าลืม ถ้าเขารู้ว่าวันนี้ต้าซือหมาเป็นอัครอำนาจอัครการ

กำเร็บเลิບสานเช่นนี้ มีหรือจะนั่งดูโดยไม่ยุ่งเกี่ยว" หลิวฮุยกล่าวขึ้นอีก

เสียงวิพากษ์วิจารณ์ดังขึ้นรอบด้าน ทุกคนต่างชี้มือชี้ไม้มาที่ด้านหลัง เกาลั่วเลน

เกาลั่วเลนหยุดฝีเท้า หมุนตัวกลับไปกล่าวขึ้น "ถ้าวันนี้บิดาของข้า อยู่ในราชสำนัก หรือทุกท่านเข้าใจว่าเขาจะเพิกเฉยต่อการยั่วยุอย่างโจ่งแจ้ง ของชาวเซียนเปยที่มีต่อฉางอัน ยินดีไปเจรจาสงบศึกอันใดนั้น ไปพูดคุย เรื่องการปกครองเหนือได้อะไรกับหมู่หรงถี้...แจกเช่นทุกท่านในที่นี้เช่นนั้นหรือ"

นางสีหน้าปกติ แต่คำเยาะเย้ยถากถางในคำพูดพุ่งเข้ามาปะทะใบหน้า หลิวฮุยกับขุนนางใหญ่ที่อยู่ด้านหลังเหล่านั้นไม่มีใครไม่ชะงักงัน ต่างหันมามองตากัน ใบหน้ามีแววไม่พอใจ

ขุนนางระดับกลางผู้หนึ่งเส้นผมและหนวดเคราขาวโพลน ชีมือมาที่ เกาลั่วเลน พุดกๆ เงิ่นๆ ด้วยท่าทางตกตะลึงพริ้งเพริด "ข้ากับบิดาของเจ้า เมื่อก่อนก็ไปมาหาสู่กันเสมอ เห็นเจ้าเติบโตมา เจ้าเป็นบุตรสาวสกุลเกา ฟิงรักษาบรรทัดฐานคุณธรรมที่สตรีพึงมี มีความสามารถแต่ไม่ฉลาดวิวงตน สง่างาม นี่เป็นแบบอย่างที่คุณยึดถือมาโดยตลอด วันนี้ข้าซื้อหมาทำทนาย ราชสำนักอย่างโจ่งแจ้ง เจ้าไม่ห้ามปราม เอาแต่หลบหลีกหลบตาคล้อยตาม ก็แล้วไปเถิด เหตุไฉนยังพุดจาเช่นนี้!"

ขุนนางระดับกลางสูงวัยผู้นี้มีความรอบรู้กว้างขวางด้านศิลปะ เชี่ยวชาญการเขียนบทความแต่งบทกวี เป็นกวีที่มีชื่อเสียงแห่งยุค ปีนั้น สวีมีโจมตีเมืองเจียนคัง เขาติดตามฮ่องเต้ของเฮาอี้ภัยไปฉวี่อา หลังจาก จบเรื่องได้รับความตื่นตระหนกเกินไป เมื่อกลับมา ก็ขอเกษียณอายุจาก ราชการทันที หลายปีมานี้ไม่เห็นเขาปรากฏตัวในราชสำนักแล้ว

วันนี้กลับถูกเกาหยงเหยียดมาด้วย

นอกจากต้องการจะกดดันนางแล้ว คิดว่าเกา�งหยงย้งอยากจะใช้วิธีนี้
ทำให้ผู้คนในไต้หล้ารู้ว่าเป็นหลั้มที่เนรคุณ ทฤษฎราชสำนักก่อน

เกาลั้วเลินกล่าวตอบ "ท่านล้งไม่ถามไถ่เรื่องราวทางโลก ซึ่เสียงคงอยู่
ตลอดไป คำพูดเมื่อครู่ของหลานจะล้าฟุ้งเป่าไปที่ท่านล้งได้อย่างไร"

นางแต่งงานกับหลั้มตอนอายุสิบหก เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว
กาลเวลาคุกคามคน เด็กสาวโง่เขลาที่เต็มไปด้วยความไม่ยินยอมพร้อมใจ
ประหนึ่งใช้มีดข่มขู่คนในคืนวันแต่งงานผู้นั้นในตอนนั้นจะคาดคิดได้อย่างไร
หลังจากเวลาผ่านไปหลายปี นับแต่วันทีถือกำเนิดออกมาลั้มตามูโลก นาง
ที่มีหมวกสวมอยู่บนศีรษะว่าเป็นผู้อยู่ในสกุลสูงศักดิ์แห่งราชวงศ์ได้ผู้นึง
วันนี้จะถึงกับมายืนอยู่ฝั่งตรงข้ามกับพวกเขาเช่นนี้

น้ำลึกหนึ่งชั่ขอทอดขวางอยู่ระหว่างนางกับเจี้ยนคังเมืองหลวงแห่งนี้
กลับคล้ายหุบเหวกว้างลึกที่ไม่อาจข้ามไปได้

ในใจของนางได้แต่ทอดถอนใจด้วยความหดหู่อย่างไม่มีที่ลั้นสุด

ในช่วงขณะนี้เองนางพลันนึกเห็นใจบิดาของตนขึ้นมา ในใจเต็มไปด้วย
ปณิธานอันยิ่งใหญ่ ทั้หาใช้รั้ความสามารถ แต่กลับสลัดพันธนาการของ
ฐานะและวงศ์ตระกูลที่ติดมาพร้อมกับชาติกำเนิดออกไปไม่ได้ ประหนึ่ง
เท้าติดอยู่ในบ่อเลน หลังเดินลุยมาครึ่งชีวิต สุดท้ายไม่เพียงไม่อาจทำให้
ปณิธานอันยิ่งใหญ่เป็นจริงได้ แม้แต่มารดากับลูกในท้องของมารดาที่กำลัง
จะถือกำเนิดออกมาก็ไม่รู้เป็นตายร้ายดีประการใด สิ่งที่ทำมามีความหมาย
อันใด

นางยั้งรู้สึกลปวดใจแทนหลั้ม บุรุษวีรอาญาผู้นึงที่ช่วยกอบกู้
สถานการณ์ ประคับประคองบ้านเมืองให้รอดพ้นจากอันตราย สุดท้ายแล้ว
เขายังอยู่ระหว่างการเดินทางไกลไปทำศึกหลังโลहित สตรีของเขากลับ

กำลังจะถูกจับเป็นตัวประกันควบคุมตัวอยู่ที่เมืองหลวง หากไม่ยินยอม...
ก็จะถูกตราหน้าว่าเป็นโจรคนชั่ว เนรคุณแผ่นดิน

ราชสำนักเช่นนี้ ถึงจะมีความเกี่ยวข้องกับนางอย่างใกล้ชิด มีสายโลหิต
เดียวกันแล้วอย่างไร นางยังมีอะไรให้ตัดใจไม่ได้อีก

"พวกท่านไม่นึกถึงคุณงามความดีของหล่มุ่กี้แล้วไปเกิด โจรคนชั่ว?!
นี่คือการประเมินค่าทั้งหมดที่พวกท่านมีให้เขาตลอดเวลาหลายปีที่เขาเป็น
ขุนนางในราชสำนักเช่นนี้หรือ"

สายตาของนางกวาดผ่านใบหน้าขุนนางสูงวัยที่สีหน้าเต็มไปด้วย
ความเจ็บปวดร้าวใจและตื่นตระหนกที่ละคนๆ

"ขอให้ข้าลองคาดเดาดู เพราะเหตุใดพวกท่านจึงชิงชังเขาเช่นนี้
ราชวงศ์ได้ทั้งเบื้องบนเบื้องล่าง หลายปีที่ผ่านมาเลี้ยงดูเขาเพียง* ไว้
จำนวนนับไม่ถ้วน แต่ละคนสูงศักดิ์สง่างาม แต่ความจริงแล้วกลับโลก
ไม่รู้จักพอ แม้จะถูกป้อนอาหารจนหัวโตอ้วนท้วนสมบูรณ์ก็ยังไม่ยอม
หยุดอ้าปากแย่งชิงอาหารกับราษฎร ต่อให้เป็นเพียงคำเล็กๆ ก็ไม่ยอมคาย
ออกมา เขากลับบอกให้พวกท่านคายของที่กลืนลงท้องไปแล้วออกมา ดังนั้น
พวกท่านทุกคนจึงหวาดกลัวเขาชิงชังเขา แต่กลับทำอะไรเขาไม่ได้! มาบัดนี้
ลำบากไม่น้อยกว่าจะมีโอกาสที่สามารถถกดหัวเล่นงานเขาได้แล้วแม้จะ
รู้ทั้งรู้ว่าเป็นการหารื้อกับเสือเพื่อขอลูกหนึ่ง** พวกท่านก็ยังไม่ยอมที่จะ
พลาดโอกาสนี้"

มุมปากนางมีรอยยิ้มหยันผุดขึ้นมาจากง...

"ในสายตาของพวกท่าน ฉางอันนับเป็นอะไร ลั่วหยางนับเป็นอะไร

* เทาเทีย แปลว่าเขมือบกิน เป็นหนึ่งในสี่สุรภัย และเป็นหนึ่งในลูกมังกรทั้งเก้าตามตำนานเทพโบราณ
ของจีน ลำตัวคล้ายหมาป่า นิสัยตะกละตะกลามและดุร้าย

** หารื้อกับเสือเพื่อขอลูกหนึ่ง เป็นสำนวน เปรียบเปรยถึงการเจรจาตกลงที่ทำให้อีกฝ่ายเสียหายหรือ
เสียผลประโยชน์ยอมไม่มีทางสำเร็จ

ราษฎรที่รอดตายจากความวุ่นวายในดินแดนทางเหนือที่กำลังผันแปร
เอาชีวิตรอดมาได้ก็เฝ้าถามหาของชาวหุ่ยยังนับเป็นอะไร เปรียบกับเนื้อติดมัน
ชิ้นเล็กที่พวกท่านคายออกจากปากแล้ว เรื่องเหล่านี้ล้วนไม่คู่ควรแก่การ
เอ่ยถึงกระมัง ผู้ใดก็ตามที่ขัดขวางพวกท่านชู้ดริตหยาดเหงื่อแรงงานของ
ราษฎร คนผู้นั้นก็คือโจรภบฏ พวกท่านจะต้องกำจัดเขาไปเสียจึงจะสาสมใจ"
รอบด้านเงียบกริบ เฝิงเว่ยโบหน้าค่อยๆ ปรากฏแววละอายใจ นิ่งเงียบ
ไม่พูดอะไร

"หลิวซือจง ข้าคาดเดาถูกต้องหรือไม่"

เกาลัวเดินมองหลิวฮุย

หลิวฮุยพูดด้วยความโกรธเกรี้ยว "เหลวไหลสิ้นดี! เจ้าถึงกับ
กล้าใส่ร้ายป้ายสีเหล่าขุนนางในราชสำนักเช่นนี้!"

เกาลัวเดินแค่นเสียงอี "ในเมื่อพวกท่านเฝ้าว่าโจรภบฏมาสวม
บนศีรษะกลางจวินของข้า ข้าก็ย่อมต้องเจรจากับพวกท่านแทนเขา
พวกท่านไม่ยอมรับก็แล้วไปเถิด"

นางจ๋องหน้าหลิวฮุย กล่าวเหน็บแนม "หลิวซือจง ท่านได้ชื่อว่าเป็น
ขุนพลเจิ้งหลู แต่ไม่ทราบเคยปราบปรามชนต่างเผ่าที่ใด เคยปราบปรามภบฏ
ที่ใด ถ้ายังรักหน้าตาอยู่บ้าง ข้าขอชี้แนะท่านไม่สู้ทุกข์ขอให้โทษประทานนาม
ขุนพลจื่ออาแก่ท่านโดยเร็วกลับจะมีชื่อเสียงสมจริงยิ่งกว่า"

นี่เป็นการแอบเหน็บแนมเรื่องเก่า ตอนนั้นที่เมืองเจี้ยนคังตกอยู่ใน
ความยากลำบาก เขาไม่ยอมอยู่ป้องกันเมืองกับเกาเจียว อ้างว่าต้องคุ้มกัน
ฮ่องเต้กับฮ่องเฮาและหนีไปจื่ออา

แม้บรรยากาสาจะหนักอึ้ง แต่ขุนนางหลายคนที่ยืนอยู่ข้างหลังเฝิงเว่ย
ล้วนเป็นผู้ที่ติดตามเกาเจียวอยู่ป้องกันเมืองเจี้ยนคังในตอนนั้น ได้ยิน

เกาลัวเดินกล่าวเหน็บแนมหลิวฮู่อย่างเปิดเผยเช่นนี้ก็หัวเราะออกมาเบาๆ อย่างห้ามไม่อยู่ ได้ยินเสียงหัวเราะของตนดังขึ้นมาอย่างขับพลังกะทันหัน ก็ตกใจรีบกำมืออุดปากไว้ แสร้งทำเป็นไอ

"เจ้า!...เจ้า!..."

ใบหน้าขาวๆ เกลี้ยงเกลาของหลิวฮู่ครานี้เปลี่ยนเป็นแดงก่ำ ยกมือชี้มาที่เกาลัวเดินด้วยความเดือดดาล โกรธจนพูดอะไรไม่ออกไปชั่วขณะ

"ถอยออกไปให้หมด!"

เกายงทรงที่สีหน้าเคร่งขรึมมาโดยตลอดพลันเอ่ยปากขึ้น

หลิวฮู่ถลึงตาดุดันใส่เกาลัวเดินที่หนึ่ง เดินจากไปด้วยความโมโห ฮึดฮัด ภายใต้การประคับประคองของคนหลายคนที่อยู่ข้างกาย

ท่าเรือริมน้ำไม่นานก็เหลือเพียงเกาลัวเดินกับเกายงทรงสองคน

เกาลัวเดินยืนอยู่ที่หัวเรือ เกายงทรงยืนอยู่ริมฝั่งแม่น้ำ

ข้างหูเงียบสงบ เหลือเพียงเสียงน้ำในแม่น้ำสาตกกระทบโขดหิน ริมฝั่งแม่น้ำเป็นระยะๆ

"อาหมี่ ในใจของอาเจี่ย ตั้งแต่เล็กจนโตก็เห็นเจ้าเป็นดั่งน้องสาวแท้ๆ มาโดยตลอด อาเจี่ยจะให้โอกาสเจ้าเป็นครั้งสุดท้าย ครั้งนี้ขอเพียงเจ้ายินดี กลับมายืนข้างเดียวกับอาเจี่ย อาเจี่ยก็จะถือว่าเรื่องที่แล้วก็แล้วกันไป"

เกายงทรงกล่าว

เกาลัวเดินมองจ้องนาง

"อาเจี่ย ตั้งแต่เล็กจนโตข้าก็เห็นท่านเป็นเหมือนพี่สาวแท้ๆ มาโดยตลอด ข้ารู้ท่านเองก็ไม่ได้เชื่อหมู่หวังดีทั้งหมด ท่านบอกข้าได้หรือไม่ เพราะเหตุใด ท่านจึงยอมहारือกับเสือเพื่อขอถอนหนังกໍไม่ยอมให้หลิวฮู่ยกทัพปราบปราม ทางเหนือแทนตัวอวี่ ยึดคืนดินแดนบ้านเกิดเมืองนอนต่อไป สร้างผลงาน

ยิ่งใหญ่กรีกกองที่คู่ควรแก่การบันทึกไว้ในประวัติศาสตร์ให้ลุล่วง"

เกายงทรงหลบเลี้ยงสายตาของเกาล์วเลน ย่นหัวคิ้วบอก "เจ้าต้องเข้าใจอาเจีย หลายปีมานี้ถึงเขาจะสร้างความดีต่อราชสำนักไว้มันน้อย แต่ก็สร้างความยุ่งยากไว้นับไม่ถ้วน อย่างพวกหลิวฮุยเมื่อครู่ อาเจียไม่อาจไม่คำนึงถึงความเห็นของพวกเขาอย่างสิ้นเชิง เรื่องเหล่านี้เมื่อก่อนอาเจียต้องช่วยเขาสกัดกั้นเอาไว้ เวลานี้ขึ้นทำศึกกับเป่ย์เยียนอีกก็ไม่ใช่จังหวะที่ดีจริงๆ"

เกาล์วเลนส่ายหน้า

"อาเจีย จนถึงขั้นนี้แล้วท่านไยต้องพูดเรื่องเหล่านี้กับข้าอีก หลี่มู่เป็นผู้นำทัพ ทำศึกได้หรือไม่ ไม่มีผู้ใดรู้ดียิ่งกว่าเขาแล้ว เมื่อครู่ข้าคาดเดาความคิดของพวกหลิวฮุยไปแล้ว เวลานี้ลองมาคาดเดาความคิดของอาเจียดูบ้างเถิด"

นางมองจ้องดวงตาของเกายงทรง

"อาเจีย ท่านแตกต่างจากพวกหลิวฮุย พวกเขาชิงชังหลี่มู่ที่ช่วงชิงผลประโยชน์ที่พวกเขาเสกสุกมาหลายชั่วอายุคนไป ท่านกลับกลัวเขาจะช่วงชิงอำนาจของท่าน กลัวว่าในสายตาของผู้คนจะมีเพียงหลี่มู่ไม่มีราชสกุลเขียวกลัวเขาจะมีความดีความชอบเหนือผู้เป็นนาย ยึดและเข้าแทนที่ ดังนั้นท่านจึงยอมที่จะเผ้าพิทักษ์ผืนดินมาตุภูมิเพียงครั้งหนึ่ง รักษาดินแดนสงบสุขเพียงบางส่วนเอาไว้ก็ไม่วายยอมให้เขายึดคืนทั้งจังหวดยวน...ถึงเขาจะไม่เคยมีจิตใจที่ไม่จงรักภักดีแม้ครึ่งส่วน ก่อนหน้านี้นี้ก็ไม่เคยจัดวางกำลังคนไว้เพื่อคุ้มกันความปลอดภัยของข้า ปล่อยให้ข้าเป็นตัวประกันอยู่ที่นี้ ท่านก็ไม่อาจปล่อยเขาไว้...ใช่หรือไม่"

เกายงทรงใบหน้าแข็งทื่อ กัดฟันกล่าวขึ้น "อาหมี เปรียบกับดินแดน

ของตัวอวีกับความเจริญรุ่งเรืองมั่งคั่งที่อาเจียจะมอบให้เจ้าในวันข้างหน้า
 บุรุษผู้หนึ่งนับเป็นอะไร อีกทั้งเขายังมีชาติกำเนิดต่ำต้อย ไม่คู่ควรแก่การที่เจ้า
 จะทำเช่นนั้นเพื่อเขาแม้แต่น้อย! อาเจียจะถามเจ้าเป็นครั้งสุดท้าย เจ้าจะ
 ทอดทิ้งสกุลเกาและตัวอวีอย่างไม่คำนึงถึงสิ่งใดเพื่อคนแค้นห้ำหั่นจริงหรือ"

นางเน้นหนักน้ำเสียง "อาเจียขอบอกกับเจ้า หลั้มไม่มีวันพຼ່ງนี้แล้ว!
 ถ้าเจ้าไปแล้ว เจ้าจะต้องเสียใจภายหลังอย่างแน่นอน!"

เกาลั่วเลนยิ้มน้อยๆ

"ข้าเกิดมาในสกุลเกา มารดาของข้าเป็นองค์หญิงใหญ่แห่งตัวอวี
 ข้ายังไม่มีวันลืม ความดีที่เมื่อก่อนอาเจียท่านมีต่อข้า เดิมข้าก็ไม่อยากทำ
 เช่นนี้ แต่วันนี้กลับไม่อาจไม่ทำเช่นนั้น เพราะข้ารู้ว่าเขาคู่ควรให้ข้าทำเช่นนั้น!
 ต่อให้เขาเป็นเช่นที่ท่านพูดจริง ไม่มีวันพຼ່ງนี้ เช่นนั้นข้าก็ต้องใช้ชีวิต
 ร่วมกับเขาให้หมดวันนี้ หลายปีมานี้เพื่อราชสำนักแห่งนี้ ข้ากับหลวงจวิน
 ของข้าแยกจากกันนานเกินไป ข้าคิดถึงเขาแล้ว ข้ารู้เขาเองก็คิดถึงข้า
 แล้ว ข้าจะไปแล้วละ...ท่านวางใจ รอข้าจากไปแล้ว เติ้งเอ๋อร์จะกลับมา
 อย่างปลอดภัย เรื่องนี้ข้าสามารถรับรองกับท่านได้"

เกาลั่วเลนทำความเคารพเกาียงทรงที่ยืนแข็งซึ่งอยู่ริมฝั่งอย่าง
 เป็นทางการเป็นครั้งสุดท้าย จากนั้นก็ส่งฝานเจิงให้ออกเรือแล้วหมุนตัว
 เดินเข้าไปในห้องโดยสาร ไม่ได้หันหน้ากลับมาอีก

ฝานเจิงส่งคนเรือให้ประจำที่ เรือกางใบแล่นตามลำน้ำไปทางตะวันตก
 ท่ามกลางตะวันยามเช้าที่เพิงไผ่พันขอบฟ้า

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3m5l7Ap>